

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos

■ August 2003

Curierul ADVENTIST

Premieră și tradiție la Cernica

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-sef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Concept grafic: Dragoș Drumaș
Tehnoredactare: Emilian Popescu
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220 – 6725

3 Editorial
Provocați să trăim prin credință
Gabriel Dincă

4 Reportaj
Premieră și tradiție la Cernica
Oana Pascu

7 Devoțional
Cere ce vrei să-ți dau!
Nicolae Buică

9 Teologie
Comparația harului
Romică Sirbu

12 Diverse
Purtători ai speranței advente
Gálfi Lajos

14 Interviu
De ce am decis să rămân
Emilian Niculescu

17 Stil de viață
Arta criticii
Ne place să fim maeștrii ei?
Frederick Pelser

20 Educație
Ești ceea ce gândești
Constantin Popescu

21 Experiență
Ce să fac pentru Isus?
Pintilie Baciú

23 Reportaj
Clipe de neuitat... la Arad
Gabriel Dincă

26 Pagina pastorului
Specificul românesc și
Evanghelia veșnică (II)
Ion Buciuman

28 Pagina copiilor
Întâlnire cu Randy
Edna May Olsen

29 Știri

31 Pagina președintelui
Doctrina și providența
Adrian Bocăneanu

Scrisori

Multă pace și binecuvân-
tări cerești vă doresc din
partea Celui de sus!

Îndrăznesc să vă deranjez
din nou cu aceste modeste
materiale, pe care vi le tri-
mit alăturat, cu rugămintea
de a fi publicate în *Curierul*
Adventist, în cazul în care
veți găsi de cuviință. Am
mai încercat și anul tre-
cut să vă trimit, în numele
frățietății din valea Jiului,
un articol despre întâlnirea
fraților și surorilor de „vâr-
sta a treia”, o sărbătoare
care s-a ținut în comunita-
tea Ponor. Dar, probabil din
lipsă de spațiu, ați publicat
numai un rezumat al arti-
colului.

Cu toate acestea, eu am
îndrăznit să vă scriu din
nou, poate veți găsi spațiu
pentru cele două articole
trimise.

Vă mulțumesc anticipat
pentru bunăvoința dumne-
voastră.

Cu cele mai bune dorințe
și salutări creștinești, al
dvs. frate în Hristos,

Aurel Pălășan, pastor
pensionar, Ulm, Germania.

Redacția

Apreciam mult interesul
dumneavoastră pentru
Curierul Adventist și pentru
faptul că doriți să ne oferiți
articole care să-i hrănească
pe credincioșii lui Dumnezeu.
Articolele sunt însă traduse
din cartea *Noi credem încă*,
de Robert Folkenberg, carte
tipărită în limba română.

Provocați să trăim prin credință

Timpul pe care îl trăim este, pentru mulți dintre noi, o provocare în ceea ce privește credința noastră. Crizele economice, sociale, relaționale sau altele de felul acesta ne aduc tot mai des în fața unor situații greu de trecut și uneori chiar imposibile. Pentru astfel de momente este bine să ne întrebăm ce rol are credința noastră. Ne ajută ea să le depășim cu bine și să mergem în direcția cea bună? Ne aduce ea liniște și pace sufletească și atunci când ne aflăm în mijlocul încercărilor? Istoria vieții lui Moise este un exemplu bun pentru a înțelege ce înseamnă să trăiești prin credință.

Credința l-a ajutat să-și definească identitatea

În acele ore întunecate ale istoriei poporului Israel, avea să se nască și să trăiască, printr-o experiență a credinței, marele conducător al exodului. Viața lui Moise avea să fie o manifestare vizibilă a ceea ce poate face credința în viața unui om. Deși condițiile au fost cu totul neprielnice, el ajunge, printr-o minune a harului, să aibă un viitor promițător.

Ceea ce ne surprinde la el este modul în care răspunde la întrebarea „Cine sunt eu?” Acest răspuns avea să-i schimbe viața în mod radical. Dacă va alege să-și uite moștenirea, un viitor extraordinar îl aștepta în Egipt. Dar, dacă va alege să se încreadă în Dumnezeuul părinților lui, nu-l vor aștepta decât privațiuni și pierderea tuturor privilegiilor. Ce va face? Biblia ne spune că „prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu...” (Evrei 11,24). Credința lui l-a ajutat să-și definească identitatea.

Credința l-a ajutat să aleagă din perspectiva veșniciei

Deși identificarea cu poporul lui Dumnezeu nu aducea, aparent, nici o perspectivă, Moise alege să se încreadă în

Dumnezeu. Nimeni nu poate ști ce este mai bine pentru noi, afară de Dumnezeu. De aceea deciziile cele mai înțelepte își au întotdeauna temelia în Cuvântul lui Dumnezeu. Aparent, cei care aleg să trăiască prin Cuvântul lui Dumnezeu au de pierdut, dar, privind din perspectiva veșniciei, nimic nu este mai frumos și mai sigur decât o viață trăită prin credință.

Experiența lui Moise, prin care a renunțat la o viață de plăceri, bogăție și faimă și a ales pe Dumnezeu și planul Lui, este o dovadă incontestabilă a unei vieți trăite prin credință. Printr-o viață de renunțare la sine, el a devenit cel mai puternic instrument în mâna lui Dumnezeu, pentru eliberarea unei națiuni. Nu a fost ușor să respingă oferta Egiptului, dar încrederea în providența divină a condus viața lui pe cele mai înalte culmi ale credinței.

Credința l-a ajutat să depășească toate obstacolele vieții

Deși avea suficiente obstacole și motive să se compătimească și să renunțe la lupta de a trăi prin credință, el urmează cu consecvență planul divin. Nimic nu era prea greu sau imposibil pentru un Dumnezeu atotputernic. Credința în Cuvântul Domnului i-a dat putere să părăsească Egiptul fără să se teamă de mânia împăratului, credința în călăuzirea divină l-a ajutat să treacă Marea Roșie ca pe uscat, i-a dat curaj și speranță pentru o călătorie imposibilă, cu un popor de sclavi, printr-un deșert ucigător.

O, dacă am învăța să ne încredem în Dumnezeu, în momentele întunecoase ale vieții noastre, cu simplitatea credinței unui copil, să nu ne îndoim niciodată de înțelepciunea și de bunătatea Sa, chiar și atunci când totul pare imposibil! Pentru aceste timpuri și pentru cele care vor veni, credința în făgăduințele lui Dumnezeu ne va ajuta să trecem peste orice obstacol în drumul nostru spre cer.

Gabriel Dincă
redactor-șef

Premieră și tradiție la Cernica

Până nu foarte demult, în acte și în conștiința oamenilor, Cernica însemna un sat, o pădure, un lac și o mănăstire. De o vreme încoace, numele Cernica mai înseamnă și un campus universitar, iar pentru unii, mult mai mult.

Pentru cei care privesc neîncrezători locul, pliantele sau articolele care vizează Institutul de la Cernica, și nu numai pentru ei, este util să afle câte ceva despre cel mai recent eveniment legat de această școală – Festivitatea de absolvire a promoției 1999-2003, care a avut loc în cadrul campusului, duminică, 29 iunie, anul curent. Evenimentul a fost diferit față de edițiile anilor precedenți printr-un element deosebit: „Cred că suntem părtași la un moment istoric – o spunem fără infatuare, dar și fără falsă modestie. Astăzi, absolvă prima promoție a Facultății de Teologie-Asistență Socială.” (Sorin Săndulache, lect. univ. drd.). În discursul său rostit în cadrul festivității, rectorul universității, Silviu Szentesi, a prezentat investiția intelectuală, spirituală și materială care se face în studenții Institutului, folosind o ilustrație. Se povestește că unui păstor, care își mână oile pe niște dealuri pustii din Franța, îi plăcea să colecționeze semințe. În timpul peregrinărilor sale, el se oprea și admira semințele de stejar pe care le

strânsese. După câteva zeci de ani, pe colinele acelea crescuseră niște păduri extraordinare de stejar. Prin comparație, Cernica poate fi socotită traista din care Păstorul ceresc seamănă semințe de stejar prin locuri aglomerate sau pustii, stejari care să ofere adăpost și să reziste furtunii și mai ales probei de foc a vieții.

Iată câteva dintre gândurile celor care au lucrat împreună cu Păstorul ceresc la pregătirea tinerilor în care nădejtile lor văd deja stejari crescuți.

„Astăzi trăim un eveniment important: prima promoție de Asistență Socială și absolvirea promoțiilor din toate cele trei facultăți (Teologie-Litere, Teologie-Asistență Socială și Teologie Pastorală). Aceasta semnifică unitatea în care biserica noastră vede diferitele ramuri de slujire. Iar, din punct de vedere al participării, al prestației la această festivitate de absolvire, fără nici o îndoială că a fost un nivel deosebit de ridicat de maturitate, de angajament spiritual – este un pas înainte în activitatea Institutului.” (Adrian Bocăneanu). Președintele Uniunii le-a adresat studenților un mesaj puternic din Cuvântul lui Dumnezeu: „Oricine rostește Numele Domnului să se îndepărteze de fărâdelege. Domnul să vă facă să creșteți tot mereu în dragoste unii față de alții și față de toți, cum facem și noi pentru voi, ca să vi se întărească inimile și să fie fără prihană în sfințenie înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, din veșnicii în veșnicii, împreună cu toți sfinții Săi. Noi muncim în adevăr și ne luptăm pentru că ne-am pus nădejdea în Dumnezeu cel viu, care este Mântuitorul tuturor oamenilor. Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea, ci fii o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință... Nu fi nepăsător de darul care este în tine. Pune-ți la inimă aceste lucruri. Îndeletnicește-te cu ele pentru ca înaintarea ta să fie văzută

Oana Pascu
redactor,
Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

de toți. Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora. Stăruie în aceste lucruri, căci, dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă.”

Spicuim în continuare din cuvântul rostit de Florin Lăiu, lect. univ. drd., pentru studenții absolvenți: „Ați parcurs un drum fără fală, iar astăzi v-ați oprit să sărbătoriți fără frică providența care v-a adus până aici sau făgăduința finalității pregătite de Dumnezeu ca să trăiți în ea. Ați sacrificat timp și bani, dispoziție și efort de dragul cărții, de dragul unei educații care v-a întărit rezistența spiritului, care v-a echipat pentru o mai bună slujire a semenilor. Ați făcut cea mai bună alegere, iar Domnul nu va uita să răsplătească adevărata motivație. Emoțiile examenelor s-au risipit, grijile suprapuse au dispărut ori sunt deja înlocuite de altele, dar experiența făcută vă ajută să fiți mai încrezători în Dumnezeu, mai conștienți de nevoia cunoașterii, mai echilibrați, mai dispuși să continuați studiul și mai echipați pentru slujirea comunității adventiste și a societății în care trăim. La acest final emoționant, Institutul din Cernica vă adresează o singură rugămintă: să trăiți, să lucrați, să vorbiți și să scrieți în așa fel, încât numele școlii pe care o

părăsiți să fie binecuvântat de lumea care vă cunoaște. Fiindcă Numele lui Dumnezeu este legat de numele școlii Lui. Dumnezeu să facă din voi vase de cinstire fără fisură!”

Iacob Coman, lect. univ. dr.: „Este prima promoție care a reușit să se bucure de o anumită stabilitate a școlii – a început aici și s-a terminat aici. De asemenea, colectivul de profesori este mai omogen, lucru care ne-a ajutat pe noi, ca profesori, să pătrundem mai adânc în țesutul de formare intelectuală a studenților și să obținem o promoție cu un nivel ridicat în raport cu ceea ce ne-am dorit noi. Aparent, numărul absolvenților de Teologie Pastorală începe să fie ușor mai mare decât cel pe care poate biserica să-l asimileze. Însă, în măsura în care pregătirea lor profesională și teologică a trezit

în ei în mod real o dorință de evanghelizare, de fapt, puterea de a fi asimilați este mai mare decât în alte ocazii. Aspectul pozitiv al situației este că societatea în care trăim caută încă oameni formați și din punct de vedere teologic. Deci dublele specializări, inclusiv cea de teologie pastorală, vor avea încă un impact solicitat de societate, în măsura în care fiecare absolvent dorește să facă acest lucru.”

Pentru un asemenea moment de analiză și consacrare, motoul festivității a fost cel mai bine ales – Psalmi 18,1: „Te iubesc din inimă, Doamne, tăria mea!” Declarațiile studenților absolvenți au purtat amprenta celei mai frumoase declarații de dragoste: „Te iubesc, Doamne, pentru tata și pentru mama. Te iubesc, Doamne, pentru colegi. Te iubesc pentru profesori. Te iubesc pentru Fiul Tău.” (Emanuel Ban – Teologie Pastorală).

„Dacă privești în jur... e frumos;

Dacă privești în sus... e sublim;

Dacă privești spre tine însuși... ești gol!

De aceea, privește în sus și învață,

Privește în jur și ascultă,

Privește spre tine... și caută ÎNȚELEPCIUNEA!

Aici este locul în care frumosul, sublimul și înțelepciunea se întâlnesc.” (Laura Vașe – Teologie-Litere)

„Cred că, atunci când am venit aici, vedeam viitorul mai roz, dar acum mi se pare mai sigur. E adevărat că au fost momente când m-aș fi întors acasă cu primul tren. La fel de adevărat este că acum n-aș mai pleca nici cu ultimul avion. Știu că Dumnezeu dorește să fim aici și să ne construim împreună cu El viitorul. Știu că am făcut ce este bine și Dumnezeu este de acord.” (Elida Cataramă – Teologie-Litere)

„Aici am învățat că a fi om e mai important decât a fi domn, că lucrurile simple sunt cele care fac frumusețea vieții, că a fi cinstit e mai important decât a-ți lua examenele și că a crede că toate lucrurile lucrează spre binele tău este mai înțelept decât a-ți pierde vremea numărând nodurile în papură. Școala aceasta rămâne un popas la intersecția drumurilor. Aici se leagă prietenii pe viață, aici înveți tot ce ți-a lipsit de acasă și dezveți tot ce ai luat în plus. Aici e răscrucea din viața ta – prag al copilăriei și izvor al maturității. Aici începe calea...” (Beniamin Chircan – Teologie Pastorală)

Dacă profesorii și studenții au fost emoționați, sentimentele părinților au depășit spectrul cuvintelor. Iată ce a spus un părinte despre „copilul său”:
„Noi l-am închinat de mic Domnului și am pus viitorul în grija Lui. A avut înclinații spre informatică. El urmărea și această perspectivă, dar spunea că nu dorește să ocupe doar un loc, ci dorește să aibă convingerea pe care o dă Dumnezeu. În anii de liceu a avut multe experiențe cu Dumnezeu și, în cele din urmă, toate semnele au arătat că acesta este drumul. Suntem convinși că numai Domnul l-a călăuzit și l-a canalizat în această direcție. Am învățat să nu intervenim cu nimic și să îl lăsăm pe El să hotărască.”

În ce privește viitorul, viziunea profesorilor denotă un optimism echilibrat.

„Studenții noștri de la Asistență Socială sunt pregătiți ca, pe piața deschisă a muncii, să fie competitivi, să se angajeze în căutarea unui loc de muncă pe măsura calificării și consacrării lor, la rând cu toți ceilalți, și să se dovedească mai buni. În locul în care vor lucra, să transmită mesajul creștin în modul cel mai practic cu putință – Evanghelia în haine de lucru, așa cum este expresia noastră favorită. Fără îndoială că de la fiecare se așteaptă să colaboreze și cu instituțiile specializate ale bisericii. Dar, în primul rând, studenții sunt pregătiți pentru piața muncii, unde le dorim deplin succes împreună cu Domnul Hristos.

Celor care se gândesc să urmeze de acum înainte o școală teologică, le-aș spune din toată inima să-și descopere darul pe care Dumnezeu li l-a dat și să muncească din inimă, cu eforturi supraomenești, ca să atingă nivelul cel mai înalt la care Dumnezeu i-a chemat. Ca opțiuni pentru educația adventistă, avem liceele noastre, școala de asistenți medicali de la Brăila și Institutul din Cernica. Este

un miracol că avem aceste posibilități! Dificultățile materiale nu ar trebui să fie o descurajare pentru nimeni și din toată inima le spun: Veniți în școlile adventiste!” (Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii)

Silviu Szentesi, rectorul universității: „Cred că absolvenții noștri au perspective profesionale foarte bune. În primul rând, mă gândesc la cei de la Teologie – toți au loc în pastorație. Mai mulți dintre ei vor lucra, probabil, ca evangheliști, unii poate vor pleca în străinătate, alții în zone albe din străinătate. Pentru cei de la Asistență Socială se deschid perspective extraordinare. Prima promoție e un efort conjugat al mai multor colegi care au reușit să pună pe picioare această facultate. Avem la ora actuală aproximativ 30 de absolvenți foarte bine pregătiți. Toți au trecut cu bine prin examenul de licență, susținut în cadrul Universității București. Dincolo de a fi student la o facultate renumită – la Harvard, la Sorbona sau în altă parte –, dincolo de realizările profesionale, cel mai important este să-ți formezi un caracter pentru Împărăția cerurilor. Și acest lucru se poate face la Institutul Teologic Adventist de la Cernica.”

Cere ce vrei

să-ți dau!

Ce ai cere dacă într-o zi cineva cu puteri și resurse nelimitate ți-ar pune această întrebare? Poate că îți aduci aminte din copilărie, dacă ai citit sau auzit vreo poveste, când feți-frumoși sau alți eroi primeau această ofertă: „Cere ce vrei și îți voi da”. Dar nu doar în povești te poți întâlni cu o astfel de ocazie, nu doar împărați din povești pun o asemenea întrebare și nu doar eroi inventați au această ocazie. Poate că ai visat sau ai dorit ca, într-o zi, cineva, de undeva, să îți pună întrebarea, dar să ți-o și împlinească, și nu ai știut că ea a fost și este întotdeauna la îndemâna ta. Ea nu se găsește într-o carte de „basme meșteșugit alcătuite”. Această întrebare nu este pusă de un împărat cu puteri limitate în timp și spațiu. Ea este pusă de Cel care are toată puterea „în cer și pe pământ”, Cineva care a spus: „și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul” (Ioan 14,13).

Dacă această întrebare ne-ar fi pusă astăzi, în mod direct, fiecăruia dintre noi, am fi pregătiți să dăm un răspuns, am ști ce să cerem? Cu alte cuvinte, am fi conștienți de nevoia noastră? Am fi dispuși să primim ce am cerut lui Dumnezeu în toată viața noastră de creștini?

Cu întrebarea „ce ceri?” sau „ce vrei să-ți dau?” s-au mai întâlnit oamenii. Dar ei au auzit această întrebare din partea lui Dumnezeu numai atunci când au fost pregătiți pentru ea, atunci când au pregătit cererea și au știut ce să ceară. Nu toți oamenii știu cum să ceară și ce să ceară.

Solomon a știut ce să ceară. 1 Împărați 3,5 u.p.: „Cere ce vrei să-ți dau”. Și el a cerut un lucru prin care le-a avut pe toate.

Estera 5,3: „... ce ceri? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăție, îți voi da!” Și Estera a cerut, a știut exact ce să ceară, pentru că a pregătit cererea și s-a pregătit pentru ea. Ar fi fost un dezastru pentru ea și pentru poporul ei să nu fi știut ce să ceară când a stat în fața împăratului.

Ați observat ce au în comun aceste cereri? Cine sunt beneficiarii direcți? Cei care au cerut nu au cerut pentru ei, ci au avut pe altcineva în vedere. Solomon cere înțelepciune, ca să poată sluji bine poporul. Estera cere viața poporului său. Atunci când ceri pentru poporul tău, pentru biserica ta, atunci primești și tu ceea ce Dumnezeu a spus că se va da „pe deasupra” și întotdeauna lucrurile care au dat pe deasupra au fost mult mai multe decât cele cerute. Dar eu și tu ce ar trebui să cerem astăzi? Ce cerere ar trebui să pregătim?

Nicolae Buică

director,

Departament

Școala de Sabat /

Lucrarea Personală,

Conferința Oltenia

Înainte de a cere, ar trebui să aflăm responsabilitatea pe care o avem față de Dumnezeu și față de lume. Înainte de a cere, să ne găsim rostul trăirii noastre ca biserică în mijlocul lumii, să aflăm care este misiunea încredințată de Dumnezeu fiecăruia dintre noi și cum se poate împlini ea. Doar atunci când ai lista de cereri și planul de acțiune gata vino înaintea împăratului.

În timpul robiei babiloniene, când zorii eliberării se arătau și un an cu responsabilități mari se contura, fiind în fața împăratului, Neemia a auzit această întrebare: „Ce ceri?” (Neemia 2,4). Ce l-a făcut pe împăratul Artaxerxe să pună această întrebare? Vom spune, poate, că fața tristă a lui Neemia și poate credem că aceasta era misiunea lui la curtea împăratului. Neemia nu era responsabil cu plânsul și tristețea, iar împăratul îi oferea totul, astfel încât responsabilitățile sale să fie îndeplinite cu pacea și bucuria întipărite pe față. Era o ofensă la adresa împăratului ca un slujbaş ca Neemia să fie trist înaintea lui fără motiv. Dacă nu ar fi pregătit răspunsul la întrebarea împăratului „Pentru ce ai fața tristă?” și dacă nu ar fi știut ce să ceară la întrebarea împăratului, Neemia ar fi fost vrednic de moarte. În fața tristă și capul plecat „ca un pipirig”, nu există nici o virtute. În motivul tristeții, în planul și în cererile cu care vii înaintea împăratului stă adevărata valoare a slujitorului împăratului.

Ce a răspuns Neemia la întrebarea „Ce ceri?” Putea să ceară ca împăratul să trimită pe cineva să deschidă un șantier cu cei mai buni constructori din Babilon, cu cele mai performante utilaje de construcție din vremea aceea, putea să ceară să i se pună la dispoziție tehnica cea mai avansată a momentului, pentru repararea zidurilor sparte și a porților distruse. Dar oare aici

era problema? Din această cauză nu se dregau zidurile și porțile cetății? Nu, categoric nu. Neemia a înțeles că orice lucrare de dregere, de restaurare, va trebui să înceapă cu el. Nu poți trimite pe altul să facă lucrarea pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o. Neemia a cerut împăratului să-l lase să meargă să restaureze cetatea părinților săi, dar nu cu mâna goală. Neemia a cerut împăratului putere și autoritate, ca să poată sta înaintea poporului și să poată beneficia de toate resursele împăratului.

Având toată puterea și toate darurile din partea împăratului, Neemia nu a putut să doarmă până când nu a făcut o evaluare la fața locului a situației cetății și a strategiei ce trebuia urmată (Neemia 2,11-16). Acolo, la fața locului, Neemia a înțeles că numai împreună, în UNITATE, lucrarea putea fi făcută, iar ca să poți motiva poporul, este nevoie să îl faci conștient de starea și primejdia în care se află.

Primul cuvânt pe care Neemia l-a rostit înaintea poporului, după ce a descris starea jalnică a cetății, a fost relatarea experienței personale pe care a avut-o cu Dumnezeu înaintea împăratului.

Când oamenii au înțeles că nu au în față un alt dregător colecător de biruri și că Neemia este un slujitor împreună cu ei pentru slava lui Dumnezeu, chemarea de a zidi împreună – „veniți să zidim iarăși zidul Ierusalimului și să nu mai fim de ocară” (Neemia 2,17) – a avut răspunsul așteptat. Rând pe rând, oamenii s-au sculat, fiecare la locul lui, și au zidit. Au zidit împreună, începând cu preoții care au dres Poarta Oilor, apoi cu cei din Ierihon, argintari, făcători de mir, dregători mari și mici, fiecare cu lucrarea și responsabilitatea lui.

Numai când vom fi împreună, UNITI, vom putea încheia lucrarea. Numai atunci când fiecare dintre noi, cei din biserică, în UNITATE, ne vom găsi la locul, poarta și porțiunea noastră de zid pe care să o restaurăm, numai atunci vom putea răspunde la întrebarea „ce vrei?”, „ce ceri?”, și vom fi pregătiți să cerem și să primim răspunsul la rugăciunea Domnului Hristos, din Ioan 17,21: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”.

Comparația harului

De când a început să învețe să compare, viața băiețelului nostru s-a schimbat simțitor și trebuie să recunosc că și a mea și a soției. Cuvântul de ordine este: „să am și eu **ca...**”, „să fiu **ca...**” O lume de dorințe și visuri s-a născut pentru el prin comparație, o lume nu mereu bună, și aceasta ne îngrijorează. Problema este că această nouă dimensiune a existenței, comparația, nu se limitează la zilele copilăriei, ci continuă să ne afecteze viața până la capăt.

Comparația devine o parte a vieții noastre. În dimensiunea păcatului în care noi existăm, ea lucrează în dublu sens. Comparația ne liniștește, ne oferă confort, apoi ne adoarme (atunci când ajungem la concluzia că suntem bogați și nu ducem lipsă de nimic) sau, dimpotrivă, ne tulbură, ne întristează și ne duce la viață (atunci când ne descoperim săraci, orbi și goi). Evident că suntem atrași de o comparație care să ne încânte eul, care să ne facă celebri în ochii altora, care să ne declare oameni ai credinței în fața lui Dumnezeu, chiar dacă nu suntem. Dar acest tip de iluzionism creștin nu ne ajută la nimic, dimpotrivă, ne adâncește criza spiritua-

lă, ne conduce încet, dar sigur, într-o poziție inaccesibilă harului salvator al lui Dumnezeu, stare pe care o numim și păcat împotriva Duhului Sfânt.

Dumnezeu ne propune însă un model de comparație care, în contextul marii lupte, este mai mult decât sănătos, este esențial, chiar dacă este dureros. Acest model de comparație a fost introdus chiar din grădina Edenului, când Dumnezeu l-a întrebat pe om: „Unde ești?” (Gen. 3,9) sau, altfel spus, „Cine erai și cine ești acum?!” sau „Cine ești și cine ai fi putut să fii prin ascultare?!” Aceasta este „comparația harului”. Prin ea, omul este chemat de Dumnezeu la Golgota, unde, luminat de Duhul Sfânt, trebuie să răspundă la întrebarea: „Unde ești?” Este adus în situația de a se compara pe sine – cel care este – cu cel care ar fi putut să fie prin harul lui Dumnezeu.

Iată comparația de care avem nevoie: „Cine sunt față în față cu cine aș fi putut fi, prin harul Lui”. Ce ne descoperă aceasta? Sau poate că există o întrebare mai oportună: Care este cauza lipsei de identificare dintre cel care sunt și cel care ar fi trebuit să fiu, prin harul Său? În comparația harului, avem nevoie nu doar

Romică Sîrbu

pastor,
Conferința Muntenia

de un răspuns corect, ci, în primul rând, de o soluție potrivită. Prin urmare, să privim la istoria împăratului biblic Ahaz.

Ahaz cel...

În 2 Împărați 16 facem cunoștință cu Ahaz, împăratul lui Iuda, pe care, fără să greșim, l-am putea numi *Ahaz cel rău*, în ciuda faptului că are înaintași buni (vezi 2 Împ. 15,34). Deși era împărat în Iuda, „a umblat în calea împăraților lui Israel” (vers. 3). El și-a dedicat viața unor obiceiuri străine de Dumnezeu, care l-au descalificat pentru poziția pe care o avea, conducându-i și pe alții departe de loialitatea față de Domnul.

Ne întrebăm în fața acestei vieți irosite: Am fi putut cunoaște și un *Ahaz cel bun*? De ce Ahaz a fost *cel rău*, și nu *cel bun*? Cum l-a dorit Dumnezeu pe Ahaz? Cum s-a simțit Dumnezeu la sfârșitul vieții lui Ahaz? Care a fost voința lui Dumnezeu cu Ahaz? Să meditam cu atenție la câteva indicii biblice, în căutarea unui răspuns la aceste întrebări tulburătoare.

Dumnezeu a vrut

Numele său era o asigurare din partea Domnului: Ahaz înseamnă, „Iehova a susținut”. În ce fel a fost el susținut de Dumnezeu pentru a fi bun, și nu rău?

Isaia 7,1-14 ne prezintă un capitol hotărâtor din viața lui Ahaz. Reșin, împăratul Siriei, împreună cu Pecah, împăratul lui Israel, asediază Ierusalimul pentru a-l cucerii. În această împrejurare, ni se descoperă adevăratul Ahaz: „A tremurat inima lui Ahaz și inima poporului său cum se clatină copacii din pădure când bate vântul” – un om normal, care se teme în fața primejdiei, un om care are nevoie de Dumnezeu. Isaia, profetul Domnului, vine cu o soluție potrivită crizei și stării de spirit a împăratului: „Fii liniștit; nu te teme de nimic și să nu ți se înmoaie inima” (vers. 4). „Așa ceva nu se va întâmpla și nu va avea loc” (vers. 7). Ce însemnătate ar fi trebuit să aibă aceste cuvinte pentru Ahaz! Cuvintele care i-au fost aduse la cunoștință fac parte din limbajul părinților care veghează asupra copiilor

lor, când aceștia învață încrederea în părinți; este limbajul Tatălui care-l învață pe copilul Său Ahaz încrederea în El. Prin urmare, Domnul a vrut ca Ahaz să fie *cel bun* și a acționat în această direcție.

Cât de mult a dorit Dumnezeu?

Este important să înțelegem intensitatea cu care Domnul a dorit ca, prin harul Său, Ahaz să devină *cel bun*. Cuvântul profetului a fost primit cu neîncredere, de aceea Domnul spune: „Dacă nu credeți, nu puteți sta”. Totul ar fi putut să se termine aici: „Nu vrei să crezi, Ahaz? Este problema ta!” Dumnezeu însă merge mai departe și-i propune lui Ahaz o experiență uimitoare, care să-i nască încrederea în El: „Cere un semn de la Domnul, Dumnezeul tău!” Ce ocazie pentru a transforma necredința în încredere! A cere nu te costă nimic, este ocazia ce ți se dă pentru a crede, în ciuda necredinței. Este un har nemeritat din partea unui Dumnezeu care vrea totul pentru tine, care te vrea cu totul acum și pentru veșnicie. La întrebarea cât de mult și-a dorit Dumnezeu, nu putem răspunde prin comparații, ci doar printr-un atât de mult, cât numai Dumnezeu poate să vrea salvarea unui om. Evangheliile spun totul. Dar dorința Lui cea mare pentru salvarea omului n-a putut realiza minunea schimbării în Ahaz.

Ahaz nu a vrut

Te întrebi cum este cu puțință ca în fața unui Dumnezeu care vrea și poate atât de mult să rămâi în nimicnicia ta, adică *rău*? Dilema se explică prin răspunsul scurt, dar dramatic, dat de Ahaz: „Nu vreau să cer nimic”. Așa se justifică el, făcând uz de un motiv în aparență „biblic”: „ca să nu ispitesc pe Domnul” (vezi și Deut. 6,16). A aduce ca argument un text biblic nu înseamnă întotdeauna și a răspunde biblic.

Când iei textul din pasajul în care se află și îl folosești ca pre-text pentru necredință, nu ești cu nimic mai prejos decât Lucifer, care, în pustie, și adresează Mântuitorului provocarea „biblică” de a acționa independent de Dumnezeu și de a Se încumeta să pretindă ocrotirea Sa (Matei 4,6). *A nu face ceea ce spune Dumnezeu și a face ceea ce El a interzis* sunt două păcate care atrag aceeași condamnare.

Ahaz devine rău prin neîncredere, prin teama, prin indispoziția de a lua pe Dumnezeu pe cuvânt. El s-a pierdut pentru veșnicie nu în primul rând datorită faptelor lui rele, ci pentru că a respins harul care l-ar fi schimbat. I-a întors spatele Celui care ar fi putut împlini totul în viața lui.

În comparația harului descoperim, pe de o parte, cât de mult a dorit și cât de mult a făcut Dumnezeu pentru noi, iar pe de altă parte, cât de puțin am vrut noi sau uneori faptul că nici măcar n-am vrut.

În concluzie:

- Dacă suntem încă în păcat, și nu biruitori, este pentru că n-am avut încredere în remediile Sale (rugăciune, studiu, mărturisire).

- Dacă n-am terminat lucrarea, este pentru că ne-am schimbat prioritățile, am folosit metodele noastre, evitând metoda Lui: întruparea Cuvântului în noi, înălțarea Domnului Hristos înaintea lumii, și nu a noastră.

- Dacă suntem încă aici, și nu Acasă, este pentru că n-am avut încredere în realitățile cerești, pentru că am confundat pământul cu cerul și ne-am construit împărăția aici.

- Dacă Scripturile sau Spiritul Profetic nu mai sunt la fel de relevante, la fel de inspirate, nu este pentru că adevărul s-ar fi transformat în neadevăr, ci datorită unei vieți lipsite de evlavie, care a lucrat asemenea unei cangrene, necredința aducând armonie între o viață stricată și

o conștiință sacrificată, cu prețul dezarmoniei cu Dumnezeu.

Avem curajul să ne recunoaștem așa cum suntem în comparația harului? Sună prea amenințător pentru fire această descoperire? Scripturile niciodată nu au avut un cuvânt de încurajare pentru păcat, dar au avut întotdeauna făgăduințe pentru păcătos, pentru laodicean. Și aceasta o descoperim chiar în contextul în care Ahaz refuză mâna întinsă de Dumnezeu.

Semnul Domnului pentru păcătos

Ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, Domnul, prin profetul Său Isaia, anunță o făgăduință formidabilă pentru păcătos: „Domnul Însuși vă va da un semn... EMANUEL”. Cuvântul folosit aici pentru „semn” este oth, același ca în Gen. 9,12; Ex. 31,13; Ex. 12,13. În ebraică, oth este „semn reamintitor”, un semn cu rol de reamintire. Emanuel este semnul care ne aduce aminte că Dumnezeu este cu noi. De aceea, dacă ți-ai pierdut încrederea care te-a depărtat de Dumnezeu și te-ai jefuit de chipul Său în tine, privește din nou – sau pentru prima dată cu adevărat – la Emanuel și întreabă-te: Pentru cine a părăsit El cerul și a venit aici, în valea umbrelor? Pentru cine a suferit în Ghetsemani, la Golgota, pentru cine a murit?

Există un singur răspuns: pentru tine. „El era străpuns pentru fărădelegile noastre” (Isaia 53,5). El este semnul suprem că putem să avem încredere în Dumnezeu, că putem să ne bazăm pe Cuvântul Său, pe făgăduințele Sale. Domnul Hristos este garanția încrederii noastre.

Privind în viitor

Mă întreb cum va fi viața noastră când vom învăța încrederea în El. Ce se va întâmpla în bisericile noastre atunci când vom avea atâta încredere, încât vom avea curajul să fim „o simțire, o dragoste, un suflet și un

gând” (Fil. 2,2)? Ce se va întâmpla în câmpul misionar când vom lua în serios Cuvântul Domnului care zice: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile” (Mat. 28,19)? Ce schimbări se vor produce în obiceiurile noastre, în felul de a rezolva problemele vieții, în modul de a ne comporta cu vecinii și prietenii și... când vom avea încredințarea că El este cu noi în toate zilele, până la sfârșitul veacului (Mat. 28,20)?

Când încrederea noastră va fi deplină în El, Domnul va fi neprihănirea noastră (Ier. 23,6). Pentru ca toate aceste lucruri să se întâmple, este nevoie să renunțăm la orice comparație și să intrăm în singura comparație valabilă, comparația harului. Să intrăm noi, care suntem acum fără șorțuri (Gen. 3,7), noi, care am fi putut fi prin harul Lui, și Isus, care poate aduce identificarea. Și când nu vor mai fi doi de „noi”, vom descoperi că nici măcar nu mai suntem noi, ci „Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Domnul va fi singurul Domn, și Numele Lui va fi singurul nume” (Zah. 14,9).

De asemenea, profetul Domnului Ellen White spunea: „Domnul Hristos dorește să reproducă chipul Său în inimile oamenilor; și El face acest lucru în și prin aceia care cred în El. Ținta vieții de creștin este aducerea de roade – reproducerea caracterului lui Hristos în cel credincios, pentru ca apoi să poată să fie reprodus și în alții... Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în Biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine ca fiind ai Săi” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 40, 41). E vremea să trăim pentru împlinirea dorinței Mântuitorului. E poate timpul ultimului har. Să intrăm în comparația harului, trăind pocăința și experimentând schimbarea.

Purtători ai speranței advente

„În vremile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el.”

Mica 4,1

Gálfi Lajos
pastor pensionar,
Conferința
Transilvania de Sud

I Folosesc în mod intenționat numele cel vechi, aparent demodat, oarecum uitat, și anume acela de „mișcare”. Mie îmi este mai drag, are un răsunet mai plăcut și o rezonanță aparte pentru corzile inimii mele. Cu numele mai nou, de „biserică”, ce vizează un rang mai înalt, încă nu m-am putut familiariza. Pionierii adventismului s-au ferit oarecum de acest nume, și nu fără motiv. Ei considerau totalitatea adventiștilor ca fiind o mișcare, iar pe ei înșiși se considerau a fi predicatori. Deși ambele denumiri nu se bucură de un prestigiu deosebit în domeniul religios, noi purtăm cu demnitate aceste definiții, ca fiind distincții prestigioase, ca pe o onoare cerească.

Deschizătorii drumului „mișcării adventiste” și-au terminat de mult alergarea, ca purtători neobosiți ai speranței advente, iar acum se odihnesc în paturile lor de țărână. Vremurile s-au schimbat, ștafeta a fost preluată de generații noi. Dar aș dori să amintesc aici, ca pe un principiu general valabil, că soarta individului sau a unei comunități umane este definită în mod hotărâtor de trei factori: trecutul, prezentul și viitorul.

E.G.White, una dintre personalitățile marcante ale mișcării advente și purtătoarea mesajului inspirat pentru ultimele vremuri, a scris următoarele cuvinte, ca un mesaj pentru generațiile următoare: „Nu avem de ce să ne temem decât dacă am uitat drumul pe care Dumnezeu ne-a condus până acum.” Acea comunitate umană care-și uită trecutul, care nu învață lecțiile care se desprind din trecut și nu le transpune în prezent poate fi sigură că viitorul va aduce dizolvarea ei, chiar dacă-și va păstra numele. O dovadă în

această privință este tocmai starea prezentă a marilor biserici istorice.

În țara noastră, abia dacă au mai rămas martori care să fi experimentat și gustat spiritul, însuflețirea mișcării advente din vremea când pionierii erau încă printre noi.

Profesorii mei, maiștrii mei din lucrarea Domnului, erau tocmai reprezentanți de seamă ai pionierilor, primii pastori hirotoniți din România. Am trăit alături de ei, am muncit alături de ei până în clipa când ei au închis ochii. În curând, și eu îi voi urma. Dumnezeu a poruncit poporului ales din vremurile Vechiului Testament să aibă grijă ca focul de pe altar să nu se stingă și să nu aducă foc străin pe altar.

Inițial, acest foc a coborât din cer, ca un semn al aprobării, al acceptării jertfei și al prezenței lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Această flacără vie a animat întreaga activitate a pionierilor mișcării advente și era candela nestinsă în inima lor. Dacă ar fi să mă refer la acele timpuri, aș evidenția două domenii cu următoarele caracteristici:

a. Corpul pastoral

Corpul pastoral era caracterizat prin spiritualitate, umilință, zel misionar și o viață de dăruire până la sacrificiu. Erau buni cunoscători ai Bibliei și Spiritului Profetic, pe care le cercetau neobosit și le aplicau. Metoda de lucru consta atât în contactul personal și vizitarea din casă în casă, cât și în studiul Bibliei în grupe mici. Parcurgeau drumuri lungi pe jos, prin nămeți, în timp de ger sau prin noroaie, bătuți de ploi și de vânt, petrecând mare parte a timpului în mijlocul

frățietății. Acceptau fără obiecțiuni mesele cele mai modeste și condițiile de cazare cele mai vitrege. Chiar și locuințele lor erau adeseori neîncăpătoare și nesănătoase. Activitatea lor se caracteriza printr-o bună înțelegere în raporturile interpersonale și prin inițiativă proprie. În centrul propovăduirii lor era mesajul apropiatei reveniri a lui Isus, susținut cu făgăduințele și profețiile biblice.

b. Viața comunității

În general, membrii comunității manifestau un interes real pentru Biblie. De îndată ce își însușeau un adevăr biblic, îl aplicau și îl propovăduiau. Într-un fel, fiecare membru al bisericii era un propovăduitor activ. Câștigarea de suflete era preocuparea principală și adevăratul izvor al bucuriilor sufletești. Serviciile divine ținute în comun erau dominate de seriozitate, simplitate și o adevărată evlavie. Nu prea era nevoie de păstorie membrilor, deoarece ei aveau grijă unii de alții.

În ultima vreme, suntem martorii unor mari schimbări în viața politică, economică și religioasă, cu influențe surprinzătoare în ceea ce privește moralitatea. Și în mișcarea adventă au loc schimbări. Generațiile vechi sunt înlocuite de o generație nouă. Ne punem întrebarea: Unde este locul, care este locul și care este rolul mișcării advente în mijlocul acestor evenimente zguduitoare? Va fi în stare să-și

îndeplinească mandatul încredințat de Dumnezeu? Aceasta este întrebarea îngrijorată a celor care poartă pe inima lor cauza lui Dumnezeu.

Societatea noastră se află într-o criză multiplă, însă lipsesc soluțiile. Oare care este starea bisericii? Binele și răul, adevărul și erezia se află în fața ultimei și celei mai încrâncenate înfruntări. În curând, în centrul atenției întregii lumi, vor apărea „cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Isus”. Cerul și lumea au așteptări mari în privința Laodiceei, și aceasta pe drept. Confruntarea va fi pe viață și pe moarte, dar cine vor fi biruitorii? Cum se va achita de datoria față de Mântuitorul ei și față de cer, aceea de a transmite lumii solia mântuitoare?

Răspunsul la aceste întrebări fundamentale îl aflăm doar din partea lui Dumnezeu. El are un singur popor în lume. Un popor aflat în mișcare. Acest popor constituie „comoara” Lui, „lumina ochilor” Săi. Vremurile lui Moise, ale lui Ilie sau ale lui Daniel au generat aceleași întrebări și au primit același răspuns, care constituie pentru noi o garanție mângâietoare.

Mișcarea a rămas de fiecare dată aceeași, doar purtătorii acestei mișcări s-au schimbat de-a lungul timpului. Mișcarea exodului a intrat triumfător în țara făgăduinței, însă, și aceasta este dureros, cu o componentă schimbată aproape în totalitate (cu excepția celor doi – Iosua și Caleb).

În vremea lui Ilie, o vreme a apostaziei generale, mișcarea destinului era invizibilă ochiului omenesc, chiar și pentru proorocul Ilie, dar număra șapte mii care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.

Cele trei edicte, al lui Darius, al lui Cir și al lui Artaxerxe, au evidențiat pe cei care erau legați mai mult de Ierusalim decât de Babilon și erau dispuși să rezidească templul și ruinele vechii cetăți.

Perspectivile Laodiceei sunt glorioase. Profetul Apocalipsei vede biserica, în faza ei finală, ca pe o mireasă îmbrăcată în alb, în haina neprihănirii, primită în dar de la Mirele ei ceresc. Pentru această ultimă biserică, Martorul credincios oferă poziția cea mai înaltă: „Celui ce va birui, îi voi da să șadă împreună cu Mine pe scaunul Meu de domnie.” Aceste simboluri profetice și aceste profeții se vor împlini în mod sigur, dar întrebarea este foarte personală: Voi fi și eu implicat în această mișcare, și deci beneficiar al acestor inimaginabile perspective, sau voi fi în afara ei? De fapt, este unica întrebare care trebuie să ne facă griji. Nu trebuie să ne îngrijorăm de soarta mișcării advente, succesul ei este sigur, ca orice cuvânt care iese de pe buzele lui Dumnezeu. De aceea Martorul credincios Se adresează individului: „Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar, și pocăiește-te!” Apocalipsa 3,19

De ce am decis să rămân

Nu este chiar ultimul. Mai sunt câteva familii în micul sat Noul Săsesc, ascuns în văile din spatele comunei Laslea, jud. Sibiu, dar este oarecum unul dintre cei mai reprezentativi. Conotația de „ultim” stârnește simțăminte nostalgice, care pe alocuri se înrutesc cu durerea, deoarece deschid larg poarta amintirilor, punând în discuție realități și valori care au fost și nu mai sunt.

Emilian
Niculescu
*președinte,
Conferința
Transilvania de Sud*

De peste 700 de ani, sașii au poposit pe meleagurile transilvănene, întemeind orașe și sate de o rară frumusețe. Exodul lor a început cu câteva decenii în urmă, iar azi poți vedea doar vetrele părăsite și satele, casele lor tip cetate, locuite de alte naționalități.

Și Biserica noastră Adventistă a avut comunități săsești puternice, cum ar fi Sibiu, Nadeș, Noul Săsesc, Laslea, Sighișoara și altele.

Prin intermediul acestui articol, aș dori să facem cunoștință cu un frate care a rămas – Friedrich Klusch, conducătorul bisericii din Noul Săsesc.

E.N.: Fiecare om are câte o oază de liniște în noianul amintirilor sale, la care se întoarce cu plăcere în momentele de tulburare sau de liniște. Pentru dumneavoastră care este această oază?

E.K.: Ori de câte ori simt neliniște în sufletul meu, în acest timp lipsit de

virtuți, gândul meu se întoarce la acele vremuri, când perimetrul în care ne mișcam era redus la strictul necesar, la atât cât aveam nevoie pentru o viață în care prioritățile erau diferite de cele de azi, dar care includeau și valori reale. Mă gândesc la acel timp în care comunitatea noastră adventistă era formată în mod natural din valori purtate de oameni de toate nuanțele vârstei și preocupărilor, care formau împreună un corp care funcționa armonios și organic, condus de Cel care înființase această comunitate. Acest lucru nu era simțit doar în comunități individuale, ci și în întreaga comunitate din România.

E.N.: Cum au afectat schimbările produse de Revoluție viața bisericii Noul Săsesc?

E.K.: Atunci, imediat după Revoluție, prin gândul meu treceau multe planuri pe care le-am putea realiza, unele cu sacrificii și altele fără, lucruri la care nici nu îndrăzneam să visăm în timpul comunismului. Iată, venise timpul să lucrăm liberi și să îndeplinim misiunea pentru care ne-a pus Dumnezeu în această lume pentru un timp limitat. Însă prima dezamăgire a fost atunci când am întrebat un conducător de biserică evanghelică ce vom face pentru satul nostru, care poate să devină o oază în această lume deșartă, iar răspunsul a fost: „Ce? Nici cinci

minute să nu mai stăm, ci fiecare să plece cât de repede.”

După câțiva ani, această persoană și-a cerut iertare și, dacă ar putea, și-ar relua misiunea de unde a abandonat-o. Am rămas cumpănind variantele: să abandonez un drum pe care Dumnezeu m-a condus până atunci și să încep altul sau să rămân aici, în România. Povara acestei dileme o simțea toată familia mea. Felul în care au decis alții s-a văzut curând.

După Revoluție, am simțit personal ce înseamnă destrămarea unei comunități și, psihic, am suferit cumplit din cauza aceasta, mai ales că aici, la noi, nu doar comunitatea noastră a rămas aproape goală, ci și satul. Din aproximativ 800 de etnici germani am rămas, după doar câteva luni, numai vreo 90. Personal simțeam că nu doar de lângă mine pleacă vecini, prieteni, rude și frați de credință, ci oarecum se rup dinăuntrul meu, din inima mea. Nu pentru cel care pleacă e atât de dureroasă despărțirea, ci pentru cel care rămâne. El va vedea casele goale, locurile goale din biserică și faptul că din ferestrele asociate cu imaginile celor dragi privesc acum necunoscuți.

E.N.: Cum ați rezolvat, în cele din urmă, această dilemă?

E.K.: Nici nu m-am stresat să-L întreb pe Dumnezeu ce cale să aleg, fiindcă, în 40 de ani de viață, a creat o atmosferă în jurul meu care era locul meu și nu puteam spune: „Doamne, aici mi-am terminat misiunea și doresc un câmp mai străin, mai mare, unde să Te pot reprezenta.” Chiar primarul de atunci, și el șocat de felul folosirii libertății, îmi spunea cu atâta convingere: „Dacă ar rămâne cel puțin cei din comunitatea adventistă, pentru că avem nevoie de ei.” Dar lucrurile au decurs cu totul altfel. Majoritatea au plecat. Nu-i judec și nu-i con-

damn. E problema lor, dar vreau să vă spun că m-a durut și oarecum încă mă mai doare.

E.N.: Cum priviți lucrurile acum, după mai bine de un deceniu?

E.K.: Astăzi, după mai mult de 12 ani, când Dumnezeu ne-a ajutat să ne vindecăm de acele destrămări, constat că boala plecării a cuprins nu numai etnicii germani, ci și comunitățile din toată țara.

Convingerea mea este că nici unul dintre cei care au plecat și mai pleacă nu a răbdât de foame sau a plecat pentru că nu avea unde locui. Cred că oarecum criteriile orientării și țintele puse sunt, de multe ori, false. Lipsește acea încredere în Dumnezeu, exprimată în cuvintele: „Căutați mai întâi... și toate celelalte vi se vor da pe deasupra.” Suntem tentați să credem că, în țările apusene, este mai mult spațiu pentru desfășurarea puterilor noastre și rezultatele muncii noastre sunt mai bine remunerate. Unde rămâne însă încrederea în făgăduința: „Toate celelalte vi se vor da pe deasupra”?

E.N.: Cum vedeți dumnea-voastră acest „pe deasupra”?

E.K.: Binecuvântarea nu se poate planifica și căuta cu pro-

priile puteri, ci ea este ceva ce ni se dă pe deasupra, atunci când suntem pe calea cea bună – atunci când familia noastră și, nu în ultimul rând, familia comunității mai au un preț în ochii și sufletul nostru.

Pentru a ne întări și pentru a avea răbdare la creșterea progresivă, pas cu pas, pentru a putea prețui locul și comunitatea în care ne aflăm, trebuie să vedem lucrurile din alt unghi. De foarte multe ori, nu valoarea mai mare a lucrurilor râvnite este punctul decisiv pentru schimbul făcut, ci plictiseala și obișnuința cu lucrurile pe care le ai. Vrem ceva nou, ceva diferit.

E.N.: Ce sfat le-ați da celor care se află acum în dilema de a rămâne sau de a pleca din România?

E.K.: De-acum, îi sfătuiesc pe toți cei care tind spre un drum nou să schimbe unghiul din care privesc lucrurile. Mai întâi, îi sfătuiesc să recunoască în mod concret valorile existente, pe care nu le sesizăm, deoarece suntem prea familiarizați cu ele și de aceea nici nu mai au puterea de a ne mulțumi. Nu vă aventurați pe drumuri necunoscute, unde doar noul și necunoscutul constituie motivul bucuriei, iar uneori prețul plătit poate fi foarte mare.

Experimentați aici, acasă, în mod conștient, acel impuls extraordinar, pe care îl pot da rădăcinile din care am crescut. Acel „a fi acasă”, pe care nu-l mai găsești aproape nicăieri. Aveți răbdare în privința creșterii. Creșterea poate fi milimetrică, neobservabilă de la o zi la alta, dar reală, în comparație cu ceea ce a fost acum zece ani. Nu neglijați să lucrați tot ce găsiți de lucru. Faceți orice activitate, calificată sau necalificată, din toată inima, ca pentru Domnul și nu pentru oameni, și astfel veți simți că mulțumirea adevărată crește și stabilitatea se va întări și ea. Nu așteptați neapărat să găsiți pe cineva care să vă dea de lucru și apoi plata să fie nesatisfăcătoare. Încercați să gândiți personal la ce se poate face în țara aceasta, unde, în raport cu țările dezvoltate, piața de lucru ar trebui să fie imensă, pentru că există multe domenii neexploatare. Nu așteptați să începeți azi, iar mâine să aveți deja cornul abundenței revărsat peste ogradă și casa dumneavoastră.

E.N.: Ce constituie pentru dumneavoastră o adevărată satisfacție: munca sau banii?

E.K.: Pentru mine, munca în sine a fost pe aceeași treaptă cu rezultatul ei, iar azi, dacă îmi amintesc de trecut, nu mă bucur atât de rezultat și de ce am construit, cât mă bucur de timpul și felul cum munceam. Îmi amintesc aproape din fiecare perioadă de vârstă sentimentele pe care le aveam atunci, în timp ce făceam un lucru sau altul. Acestea au fost de toate nuanțele, din domeniul agriculturii și al construcțiilor. Îmi amintesc cu mare bucurie de timpul armatei, unde am construit dormitoare și anexe pentru o așezare temporară. Azi, ele nu mai există, dar acel timp în care am executat lucrările mi-a creat experiențe de neuitat.

E.N.: Cum priviți situația economică atât de nesigură a țării noastre? Așteptați vreo îmbunătățire?

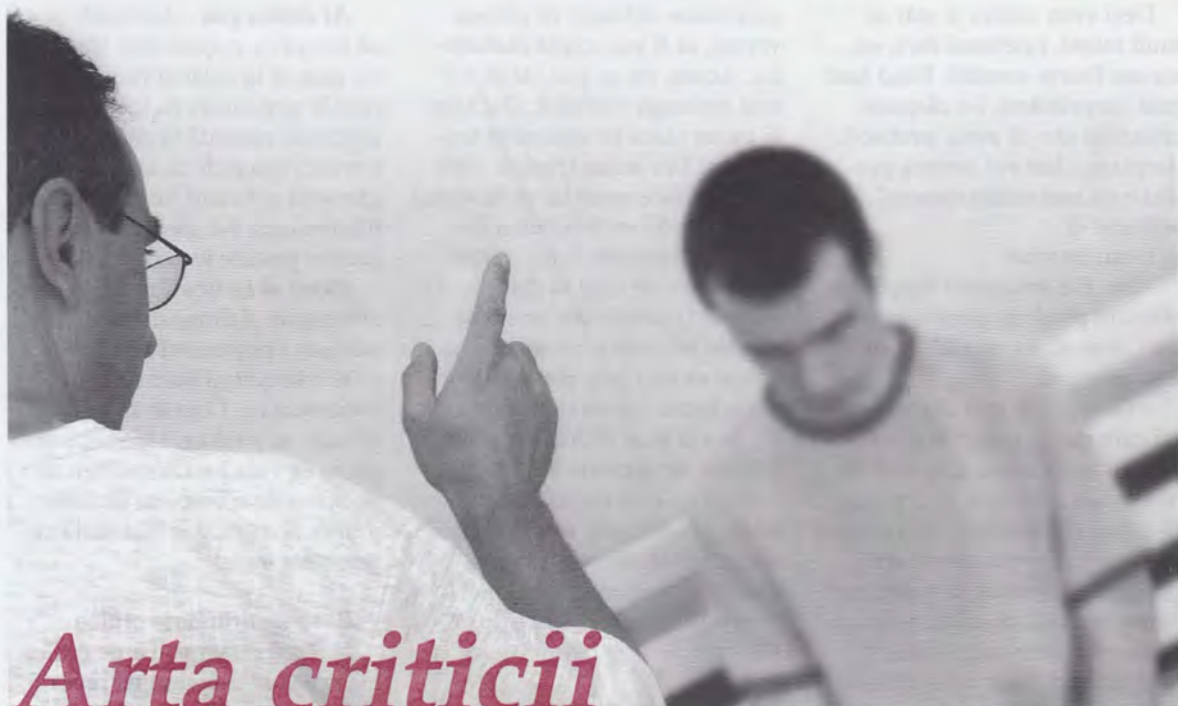
E.K.: Văd cu ochii mei că atâtea lucruri sunt încă nefăcute în țara noastră. Prea mult așteptăm să vină la cârmă acel guvern care să ne servească munca pe tavă și să ne rezolve toate problemele. Am schimbat multe guverne într-un timp scurt și parcă toți au fost la fel, vor mai rămâne și

vor veni alții la fel. Nu așteptați să primiți de la ei lucruri materiale sau motivații de a crea ceva. Dumnezeu ne-a înzestrat pe fiecare cu un talent sau altul sau poate cu mai multe. Trebuie să începem să le folosim și să dovedim statornicie și răbdare, pentru a vedea și gusta rezultatele.

E.N.: Puteți trage o concluzie la cele discutate?

E.K.: Sunt sigur că nu avem toți același drum în această viață, dar constatăm că dorim prea mult să copiem drumul unuia sau al altuia. Uităm că fiecare este o personalitate unică. Uităm să-L copiem pe Acela care deja ne cunoaște drumul. Spun acest lucru nu numai pentru cei care pleacă, ci și pentru cei care rămân. Doresc să vină în curând timpul când vom avea o singură prioritate – să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să-L facem cunoscut în mod real, în această țară, celor mulți care încă nu-L cunosc, fiecare cu talentul lui. Pe celelalte, pentru care luptăm și sacrificăm atât de mult, El vrea să ni le dea pe deasupra.

Arta criticii

Ne place să fim maștrii ei?

Critica s-a dovedit a fi uneori primejdioasă pentru cel care critică. Chavigny de la Bretonnière, scriitor francez care a avut curajul de a-l critica pe regele Louis al XIV-lea, a stat treisprezece ani (1685-1698) în temnița din Mont Saint Michel, fiind încarcerat într-o cușcă strâmtă de lemn. Pe când era avocat în Springfield, Illinois, Abraham Lincoln l-a criticat pe politicianul irlandez James Shields. Shields l-a provocat la duel. Lincoln detesta duelurile, însă a acceptat, ca să-și salveze onoarea. Din fericire, Lincoln avea brațe foarte lungi; el a ales o spadă lată de cavalerie, a luat lecții de scrimă de la un absolvent al școlii West Point și a trecut printr-o perioadă foarte grea, până când secunzii celor doi adversari au oprit duelul în ultima clipă.

Efectele criticii

Lumea întreagă este o scenă, iar cei mai mulți vor să se așeze în scaunul criticului.

Unul dintre colegii mei a fost un om remarcabil și un harnic lucrător pentru Hristos. Fiind un tânăr nou în biserică, a cunoscut o perioadă înfloritoare ca evan-

ghelist cu literatura, având mare succes în conferință. La colegiu, a luat numai premii de excelență. A fost foarte căutat ca pas-tor, apoi ca predicator la evanghelizări.

Într-o zi, pe când era președinte de conferință, am intrat în biroul lui și am rămas surprins de aerul său de preocupare. Am făcut o remarcă asupra acestui lucru.

– Tocmai mi s-a întâmplat ceva ciudat, mi-a spus el crispat. Un frate și-a făcut o programare să mă vadă. Am crezut că a dat de necazuri și are nevoie de ajutor, așa că îmi amânasem celelalte urgențe pentru care era nevoie de atenția mea. Însă el nici nu s-a așezat bine pe scaun, că a și început să critice predica pe care o ținusem la biserică Sabatul trecut. Zâmbindu-mi binevoitor, mi-a spus politicios cât de nemulțumit fusese de predica mea. Pentru binele meu, considera că trebuie să-și îndeplinească datoria creștină de a vorbi pe șleau. Mi-a spus că deviasem de la subiect, fusesem foarte zgârcit cu referințele biblice și mai erau destui care îi împărtășeau convingerea că nu le hrănisem sufletele. Pe scurt, i-am dezamăgit.

Frederick Pelser
Cape Town,
Africa de Sud

Adventist Review,
8 mai 2003

Deși avea succes și atât de mult talent, prietenul meu era un om foarte sensibil. Fiind luat prin surprindere, i-a răspuns criticului său că avea, probabil, dreptate. „Îmi voi cerceta predicile cu mai multă atenție”, l-a asigurat el.

L-am întrebat:

– Nu ți-a mulțumit nimeni, la sfârșitul predicii, pentru mesajul tău? N-ai observat nici un semn de apreciere?

– De fapt, au fost destui membri care mi-au arătat în mod cordial acest lucru, a spus prietenul meu. Dar, știi, ar fi putut să o facă din politețe. Adventiștii sunt niște oameni minunați.

Da, mulți dintre ai noștri sunt foarte amabili, dispuși să treacă peste greșelile vorbitorului și mulțumitori pentru bucatele de la masa Domnului. Însă îl cunosc pe prietenul meu – desigur, a avut de spus lucruri importante în predica aceea și le-a spus într-un mod care a atras atenția. În gândul meu îmi scoteam pălăria înaintea lui – era un om cu daruri deosebite, dar înzestrat cu umilință creștină.

Dacă există cineva care simte povara de a spune anumite cuvinte de critică și crede că nu este corect să tacă, oare nu există nici o altă alternativă?

În timpul războiului civil din Statele Unite, când Abraham Lincoln i-a ordonat generalului Meade să atace imediat armata generalului Lee, înainte de a se putea retrage dincolo de fluviul Potomac, Meade nu a ascultat acest ordin, ci a ezitat până când a irosit și ultima șansă. Nimic din ce i-a spus Lincoln nu l-a făcut pe Meade să înainteze nici măcar o palmă de loc. Uimit și jignit, Lincoln a scris această scrisoare de critică:

„Dragul meu general, nu cred că realizezi gravitatea nenorocirii legate de retragerea lui Lee. S-a aflat în mâinile tale, iar o ambuscadă asupra lui, în urma

succeselor obținute în ultima vreme, ar fi pus capăt războiului. Acum, nu se știe cât se va mai prelungi războiul. Dacă nu ai putut ataca în siguranță trupele lui Lee luna trecută, cum ai putea face acest lucru în sudul râului, unde nu vei putea lua decât puțin peste două treimi din forțele de care ai dispus atunci? O asemenea așteptare este de neînțeles, iar eu nu mă aștept să mai poți realiza acum mare lucru. Șansa ta de aur s-a dus și sunt îndurerat peste măsură din pricina aceasta.”

Aceasta este o critică incontestabil justificată, argumentată și controlată. Însă aici se află măreția caracterului lui Lincoln – nu a trimis niciodată această scrisoare!

Cum se face o critică

Nimeni nu poate rezista cu totul tentației de a critica. Însă urmașii lui Isus nu ar trebui să cedeze acestei tentații până nu au parcurs cel puțin trei pași:

Primul – *așază-te în locul celui alt.* Deslușește cu grijă sentimentele sale; încearcă să-i simți bătaia inimii. „Prea mulți stau la distanță, străini unii de alții; dar, dacă ne așezăm în locul celui alt, vom putea privi în inima sa.” În zilele de copilărie ale Americii, indienii din preriile din miazănoapte aveau un obicei demn de luat în seamă. Când un indian trebuia să pornească într-o călătorie printre alte triburi, în seara dinaintea plecării se așeza lângă câpetenii, la focul de tabără. Iar când se molcomeau tăciunii, își ridica mâna spre cer și spunea: „O, Mare Spirit, ajută-mă să nu-l judec niciodată pe altul până nu voi umbla două săptămâni în mocasinii lui”.

Când sunt critic la adresa cuiva, întrebarea pe care trebuie să mi-o pun mereu este: „Oare așa face altfel?” (Roy Adams, *Adventist Review*, octombrie 1998, p. 5)

Al doilea pas – *hotărăște-te să începi cu o apreciere.* Dacă nu găsești în celălalt lucruri pe care le poți lăuda cu toată sinceritatea, renunță la gândul de a critica sau judeca. Dar, dacă te gândești suficient de mult timp, întotdeauna vei găsi efectiv lucruri pe care le poți lăuda.

Pasul al treilea – *roagă-te cu sinceritate și dragoste pentru persoana respectivă și roagă-te să fii călăuzit să vorbești sau, asemenea lui Lincoln față de Meade, să păstrezi tăcerea.* S-ar putea ca voia lui Dumnezeu să fie aceea de a vorbi cu El zilnic despre aceasta, dar niciodată cu persoana însăși.

Cum se primește critica

Nimeni nu va scăpa de critică. Însă cum ar trebui să ne raportăm la ea?

1. Înțelege că există două feluri de critică: cea cu tact începe prin cuvinte încurajatoare și este constructivă, iar cea care se concentrează asupra aspectelor negative și neintenționate are efectul unui atac asupra imaginii de sine a celui criticat.

2. Controlează-ți reacția emoțională. Înfrânge-ți cu putere primele izbucniri de resentiment și mânie. Președintele Herbert Hoover spunea că poate primi critica pentru că este un quaker (membru al comunității „Society of Friends”, înființată în 1650 de George Fox – n. tr.); iar quaker-ii sunt oameni care cred în păstrarea păcii interioare, netulburate de evenimente exterioare.

3. Amintește-ți că Isus Hristos a fost criticat amar și cu gând de moarte. Ai un tovarăș bun.

4. Fii rațional. Examinează critica la rece și în mod obiectiv. Conține adevăr? Încearcă să fii corect, fără patimă și să nu exagerezi cu defensivă.

5. Dacă îți dai seama că ai greșit, mărturisește de-a dreptul. Aceasta înseamnă că tu și criticul tău ați ajuns la înțelegere, ceea ce

este mai bine decât să vă aflați în tabere diferite.

6. Examinează competența criticului tău. Este capabil, are simțul discernământului, este o persoană echilibrată, respectabilă și sinceră? Atunci ia critica în serios și, cel puțin, promite să te gândești și să te rogi pentru subiectul respectiv. Dacă cel care te critică lasă de dorit, fii îngăduitor cu el, așa cum ar fi Isus. Mulțumește-i pentru preocuparea și deranjul lui.

7. Critica însăși poate fi exagerată în mintea criticului. Nu te lua la ceartă. Este de așteptat ca mândria ta rănită să te îndemne să ripostezi. Un om pus într-o situație tensionată a răspuns: „Criticul meu este un om eminent și îi respect părerea. Voi examina cu grijă acuzațiile și voi încerca să-mi corectez orice greșală de care voi considera că m-am făcut vinovat.”

Bunul-simț remarcabil al lui Abraham Lincoln reiese memorabil din cuvintele sale citate frecvent: „Dacă aș fi încercat să citesc măcar, cu atât mai puțin să răspund la toate atacurile care mi s-au adresat, nu aș mai fi putut face nimic altceva. Fac totul cât pot mai bine... Dacă ajung cu bine la ce mi-am propus, nu mai contează ce s-a spus împotriva mea. Dacă nu izbutesc, nu mi-ar mai fi de folos nici zece îngeri care s-ar jura că am avut dreptate.”

8. Biblia ne spune să întoarcem bine pentru rău. Ai putea să faci ceva pentru criticul tău? Există ceva pentru care îți poți exprima aprecierea?

9. Când negociați, rugați-vă împreună, în spiritul lui Hristos.

10. Nu ar strica să lași să se vadă câteva licăriri din umorul tău. Gândește-te la Artemus Ward, umoristul din secolul al nouăsprezecelea, și inima ta va fi mai ușoară. Lucrând la un ziar, a fost trimis la un bal monden. Fiindcă nu avea nici un ghes să participe, a scris un întreg raport fictiv al balului și a aranjat să fie publicat la timpul potrivit.

Însă evenimentul a fost anulat în mod neașteptat. Cu toate acestea, raportul scilicitor al lui Ward a apărut la timp în rubrica socială din ediția de a doua zi.

După o absență de cinci luni, s-a întors prudent în camera redacției. Cu glas de judecător, editorul a tunat: „Unde ai fost, Ward?”

„Nu-mi puteam permite să fiu pus în aceeași oală cu un ziar pe care nu te poți bizui”, a răspuns el.

Pericolul criticării

Lumea întreagă este o scenă, iar cei mai mulți vor să se așeze în scaunul criticului. Dacă aspiri la acest scaun, ai grijă că un spirit critic nesănătos prezintă peri-

cole spirituale. Pastorul Merle L. Mills, președintele Diviziunii Trans-Africa de atunci, spunea: „Spiritul critic este unul dintre simptomele neîndoielnice ale unui creștin bolnav. Ar trebui să ne ferim de el ca de lepră, pentru că poate aduce despărțire între soț și soție, înstrăinare între copii și părinți, lipsă de respect pentru autoritatea bisericii și reprezentanții conferinței și ostilitate între popoare, rezultând vărsare de sânge și războaie.”

Putem judeca o persoană că este mândră, dar tocmai noi ne putem mândri cu părerile noastre. În loc să-i judecăm pe ceilalți, ar trebui să ne examinăm pe noi înșine (1 Corinteni 11,28). „Scoate întâi bârna din ochiul tău, și atunci vei vedea deslușit să scoți paiul din ochiul fratelui tău” (Matei 7,5).

„Dar Biblia îmi spune să mustru pentru lucrurile care sunt greșite. Nu ar trebui să ascult de Biblie?” protestează cineva. Într-adevăr, Pavel i-a îndemnat pe cei doi slujbași, Timotei și Tit, să „mustre, să certe și să îndemne” (2 Timotei 4,2; Tit 2,15). Procedurile de disciplinare ale bisericii sunt necesare. Însă mesajul Domnului pentru tine și pentru mine este, probabil, următorul:

„Abțineți-vă să muștrați și să criticați. Voi nu sunteți potriviți să muștrați. Cuvintele voastre numai rănesc și întristează; ele nu vindecă și nu reformează. Trebuie să biruiți obiceiul de a muștra lucrurile mărunte, pe care le socotiți greșeli. Fiți deschiși, fiți generoși și darnici atunci când judecați oamenii și lucrurile.” (Mărturie, vol. 4, p. 66)

Care ar trebui să fie menirea vieții noastre de creștin? Să căutăm voia lui Dumnezeu și să facem o distincție înțeleaptă între ce ne ajută și ce ne împiedică să ajungem la sfințire.

Traducere: Oana Pascu

Ești ceea ce gândești

Dr. Archibald
D. Hart
„Habits of the
Mind”

Una dintre funcțiile cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om atunci când l-a creat a fost și aceea a gândirii. B. Pascal declara: „Omul a fost creat să gândească. În aceasta stau toate meritele și toată demnitatea sa; iar datoria sa deplină este să gândească așa cum trebuie.” Gândurile sănătoase reprezintă frumusețea unei prietenii. Să ai o minte sănătoasă nu este o realizare spontană. Nici nu poate fi moștenită genetic. Mentea sănătoasă înseamnă gânduri sănătoase și, implicit, obiceiuri alese și formate în mod sănătos. Fiecare om este chemat să descopere și să dezvolte aceste obiceiuri din generație în generație.

Totuși, ne putem întreba de ce este atât de important ca cineva să aibă obiceiuri sănătoase ale minții. Răspunsul, deși nu este ușor de dat, este destul de simplu: pentru că acestea sunt cele care, în realitate, ne conduc și coordonează viața noastră. Viața este condusă și călăuzită de minte, iar gândirea, ca proces, bazată pe tot ceea ce primește, unde imaginația, proiectată în trecut și viitor, are un rol determinant și va hotărî dacă decizia este bună sau nu. Alegerile pe care le-ai făcut sau vor urma să fie luate în viață nu se bazează pe altceva decât pe gânduri. Fără această călăuzire, fără o gândire sănătoasă, viața ar fi haotică și fără sens. Gândurile transformate în obiceiuri determină ceea ce suntem.

Charles Reade spune acest lucru printr-o maximă:

*„Seamănă o faptă
și vei culege un obicei,
seamănă un obicei
și vei culege un caracter,
seamănă un caracter
și vei culege un destin.”*

Minte și obiceiurile ei vor influența nu doar destinul nostru pământesc, ci mai ales pe cel veșnic. Nu doar pe cel material, ci și pe cel spiritual, succesul sau insuccesul. Dacă îi vei cerceta de aproape pe toți aceia care au reușit să fie „oameni”, vei constata că și-au format obiceiuri sănătoase de gândire. Nereușitele în viață nu vor face altceva decât să-i stimuleze și să-i ajute să construiască poduri care vor înfrumuseța drumul vieții. Dacă vrei să afli cât de bun ești ca persoană, nu trebuie să cauți în altă parte decât în propriile gânduri. Nu poți să urci mai sus decât gândești. Rolul gândurilor este acela de a defini caracterul. O minte murdară constituie un caracter murdar; o minte înșelătoare va descoperi un caracter înșelător și pe care nu te poți baza. Nu te poți ascunde de procesul gândurilor. Ele merg tot timpul împreună cu tine, pentru că ele sunt esența a ceea ce ești. Apostolul Pavel ne lasă un îndemn peste veacuri: „... să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus...” (Filipeni 2,5).

Traducere și adaptare: Constantin Popescu,
trezorier, Conferința Oltenia

Ce să fac pentru Isus?

Mă numesc Baciú Pintilie, pastor pensionar în Conferința Moldova. M-am născut la 27 februarie 1915 și în anul 2003 am împlinit vârsta de 88 de ani. Locuiesc în Bacău și, în ajunul Anului Nou, mă aflu în comunitatea Speranța, pentru a întâmpina noul an împreună cu frații de acolo. Am mulțumit lui Dumnezeu pentru bunătatea cu care ne-a înconjurat în anul care s-a dus în veșnicie și am reînnoit țintele pentru anul care vine. Am primit făgăduința din Psalmi 34,7: „Îngerul Domnului tăbărește în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie”. Cu gândul acesta am plecat acasă și m-am rugat Domnului să-mi creeze ocazii ca să lucrez pentru El. Răspunsul nu s-a lăsat așteptat. Domnul mi-a ascultat rugăciunea asemenea lui Daniel: „când ai început tu să te rogi...” Miercuri seara, pe 1 ianuarie 2003, primesc un telefon de la primarul comunei Matca, jud. Galați, fratele Ionel Pohrib, pe care îl cunoșteam mai de mult. El îmi spune: „Frate Baciú, aici, la Matca (comună cu peste 14.000 de locuitori), de când sunt eu primar, obișnuiesc, la începutul fiecărui an, să invit la primărie pe toți veteranii de război (sunt 120 de pensionari): le ascult păsurile, rezolvându-le în măsura posibilităților, le apreciez calitățile – pilde de morală și omenie pentru tineri –, iar la sfârșitul întâlnirii, le ofer câte o sacoșă cu fructe, dulciuri, cozonaci etc. Apoi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ocrotirea și darurile Sale din anul care a trecut și Îl rugăm să fie cu noi și în noul an. Întâlnirea aceasta va avea loc mâine, joi, la sala mare a primăriei, fosta sală de discotecă a comunei. Am invitat aici un general și doi colonei, veterani de război de la județ, din Galați, și fiindcă am auzit că și dumneavoastră sunteți veteran de război, locotenent-colonel, vreau să vă fac cunoștință cu ei și să prezentați în câteva cuvinte ceea ce a făcut Dumnezeu cu dumneavoastră. Mă voi îngriji de transportul

dumneavoastră până aici.” Am mulțumit lui Dumnezeu pentru ocazia pe care mi-a dat-o și a doua zi, la ora fixată, eram la primărie în Matca.

Primarul ne-a chemat în biroul lui, ne-a făcut cunoștință și a hotărât să mergem la tribună: domnul general, cei doi colonei, eu, reprezentantul veteranilor din Matca și primarul. Când am intrat în sală, toți s-au ridicat în picioare, dl primar ne-a prezentat publicului, apoi a întrebat sala dacă este de acord, așa cum a procedat și altă dată, să se înalțe o rugăciune în deschiderea acestei adunări publice. S-a hotărât ca eu să fac rugăciunea și mi s-a părut potrivit, întrucât erau prezenți și ortodocși, și adventiști, să înalț rugăciunea domnească – „Tatăl nostru”. După ce au vorbit generalul, coloneii și reprezentantul veteranilor, mi-a venit rândul și mie. M-am ridicat și am început...

Pintilie Baciú
pastor pensionar,
Conferința Moldova

Mă bucur că avem prilejul să fim împreună la acest început de an, dar cea mai mare bucurie este sărbătoarea pe care toată creștinătatea a trăit-o de curând: nașterea scumpului nostru Mântuitor. Pe vremuri, păstorii de pe dealurile Betleemului au înțeles mesajul cerului și L-au primit pe Isus ca Domn al vieții lor. Astăzi, noi avem ocazia să auzim Evanghelia Împărăției, transmisă în biserici și în Cuvântul lui Dumnezeu, pe care îl avem cu toții în casele noastre. În Apocalipsa 14,6-12 scrie: *Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pe care s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”* Despre aceste lucruri spune și Crezul Creștin Ortodox, pe care îl cunoaștem

cu toții: „... și iarăși va să vie cu mărire și slavă, ca să judece viii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfârșit”. Să ne pregătim cu toții să primim mesajul acestei Evanghelii, pentru a fi cu toții mântuiți.

Mă leagă sufletește de dumneavoastră experiența comună a suferinței prizonieratului și a tuturor umilințelor și durerilor trupesti și sufletești, pe care le-am trăit. Ceea ce ne-a susținut pe toți în acele momente grele a fost bunătatea lui Dumnezeu. Vreau să vă împărtășesc o experiență:

Eram în lagăr la Tambov, în Rusia, un număr de peste 12.000 de persoane. A fost o epidemie de tifos care a făcut sute de victime. Foamea era unul dintre dușmanii permanenți printre prizonieri. Eram așa de slabi, că ajunsesem numai piele și os. Într-o noapte mi-era așa de foame, că m-am trezit pe la ora două și m-am rugat cu glas tare: „Doamne, Tu ai spus că pâinea și apa nu le vor lipsi celor ce se tem de Tine. Doamne, apă am, că topesc zăpadă, dar, Te rog, dă-mi pâine!” Cei ce mă auzeau își ziceau în gând: „Săracul de el, aiurează din cauza temperaturii. De unde să-i dea Dumnezeu pâine? Măine moare și acesta”. Însă, după ce m-am rugat, mi-a venit în minte un glas care parcă-mi zicea: „Scoală-te, îmbracă-te și du-te afară.” Dar de ce să merg afară? Era noapte, întuneric, frig... Ce să caut afară? Însă gândul stăruia. Atunci m-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat, m-am încălțat și am ieșit din baracă. Aveam voie să ieșim. Gardul lagărului era departe și acolo erau santinele; dacă te apropiai de gard, te împușcau. Afară era un ger de trosneau lemnele. Zăpada era mare, ninsese mult de cu seară. Un vânt a adus miros de mâncare de la bucătăria lagărului – mâncare din cartofi cu tot cu coajă, tăiați în două, amestecați cu tărâțe de

grâu sau de porumb, pentru a se tulbura puțin zeama. M-am apropiat de bucătăria lagărului, un bordei săpat în pământ, unde erau montate vreo 16 cazane în care se făcea mâncarea. Ușa bucătăriei avea în față o intrare săpată în pământ și acum era înfundată de zăpadă. La ușă era un bec care primea lumina de la un generator de energie electrică. Bucătarii erau aleși dintre prizonierii din Basarabia, pentru că știau rusește și se înțelegeau cu rușii. Ei primiseră ordin ca, dacă vreun prizonier se apropie de ușă să atace bucătăria, să fie lovit cu ciomagul care se afla în dosul ușii. Ce mai conta un om? Chiar dacă-l omorau, nu era nimic. Eu știam lucrul acesta și nu m-am apropiat de ușă. M-am uitat la ușă și am văzut pe dinafară o lopată de lemn rezemată de perete, am luat-o și m-am apucat să curăț zăpada din fața bucătăriei. Deși era foarte frig, chiar ger, m-am încălzit lucrând până la ziuă. Am făcut o alee și am dat zăpada de pe bordeiul bucătăriei. Se luminase de ziuă și deodată se deschide ușa și iese cineva. Era bucătarul-șef rus, care avea pe cap o căciulă cu emblema seceră și ciocanul. L-am salutat, m-a întrebat cine a făcut curățenie și cine mi-a spus să fac asta. I-am spus că eu sunt cel care a lucrat aici. Mi-a zâmbit

și m-a apreciat: harașo! harașo! (bine, bine). Apoi a chemat un bucătar și i-a spus să-mi dea să mănânc până mă satur. Era așa de bună mâncarea aceea, ca niciodată! Știți proverbul: „Foamea e cel mai bun bucătar”. După ce m-am săturat, deși eram obosit, nu m-am dus să mă culc, ci am plecat în pădurea din lagăr, am făcut o mătură de nuiele de mesteacăn și am rămas în serviciul acesta multă vreme, având mâncare din belșug.

Iată una dintre multele minuni pe care le-a făcut Dumnezeu pentru mine. Dacă cineva vrea să afle mai multe, eu am scris într-o carte toate aceste lucruri.

Atunci primarul a întrebat: „Vrea cineva să aibă cartea domnului colonel?” Toți au răspuns „da”. Atunci primarul a spus: „Domnul Baciuc vă dăruiește fiecăruia câte o carte la ieșire”. A urmat apoi un miniprogram cu cântece și poezii de Crăciun, pregătit de un grup de tineri inimoși din comunitatea Matca, după care întâlnirea s-a terminat cu împărțirea plasei cu dulciuri și a hranei spirituale, cartea „Așa a fost”, cartea experiențelor vieții mele. Laud pe Dumnezeu pentru puterea de viață și zelul pe care El mi-l dă pentru a vesti minunile Sale, atât cât El îmi mai dă zile.

Clipe de neuitat...

la Arad

Cu aproape zece ani în urmă, în mintea unui copil al lui Dumnezeu din Arad se năştea un proiect misionar care avea să aline şi să schimbe vieţile multor oameni. Programul „Slujirea creştină în spitale” a venit ca o chemare specială din partea lui Dumnezeu pentru cei care trec prin suferinţă. Am dorit să cunosc mai îndeaproape ce se ascunde în spaatele acestor cuvinte – „slujire creştină în spitale” –, aşa că m-am urcat în tren şi am pornit spre Arad, pentru a petrece un Sabat acolo. Şi am avut parte de clipe de neuitat, pe care doresc să vi le împărtăşesc şi dumneavoastră.

Mai întâi, am stat de vorbă cu pastorul Vasile Varcus, promotorul proiectului misionar despre care vă vorbeam, întrebandu-l cum s-a născut ideea de misiune în spital.

În 12 octombrie 1992, am avut un accident grav în Ungaria. Televiziunea maghiară m-a prezentat ca fiind decedat în urma acestui accident. Într-adevăr, având o fractură deschisă de craniu, cu hematom subdural; arcada de la ochiul stâng spartă, mâna dreaptă fracturată, încât palma se mai ţinea numai în jumătate din piele, ambele oase fiind ieşite în afară, puteam să fiu mort, dar îngerii Domnului, prin intervenţia promptă şi fără echivoc a dr. Lapiş, medic neurochirurg din Gyula, m-au păstrat în viaţă. Când i-am făcut o vizită mai târziu, pentru a-i mulţumi, domnia sa, în modestia deosebită ce-l caracterizează, a spus: „Eu n-am făcut nimic, Dumnezeu a făcut totul. Eu eram doar lângă El.”

Eram într-o ţară străină, nu cunoşteam pe nimeni, dar Dumnezeu a trimis înainte acolo o asistentă româncă, fiica unei surori din Arad, care lucra pe aceeaşi secţie. A doua zi au sosit fraţii din Ineu

împreună cu fratele Soponariu şi alţi fraţi din Arad.

Imediat după accident, am simţit obligaţia morală faţă de bunul Dumnezeu, care m-a salvat şi mi-a lungit zilele, să împlinesc datoriile din Matei 26,34-40 nu numai faţă de membrii pe care-i păstoream, ci faţă de toţi cei care au nevoie de un cuvânt de mângâiere, mai ales pentru cei care nu au pe nimeni. Astfel, mânat de Duhul Domnului, am mers la conducerea spitalului din Arad, oferindu-mă să le slujesc celor care sunt pe patul de suferinţă. În scurt timp, toţi medicii şefi de secţii din Spitalul Judeţean Arad ştiau că pot apela la mine când ajunge cineva în spital şi nu are pe nimeni.

Cât priveşte problema aprobărilor, a fost foarte simplu. M-am dus la directorul spitalului de la acea dată, i-am prezentat dorinţa mea şi atâta tot. Când s-au schimbat directorii, am procedat la fel. Nu am avut nici o împotrivire din partea dânsilor, ba, dimpotrivă, m-au sprijinit împotriva opoziţiei vehemente a preotului ortodox, care este angajatul spitalului.

Mi s-a oferit sala de la etajul VI, în care se ţin în cursul săptămânii şedinţele şi cursurile Facultăţii de Medicină. În fiecare Sabat, după-masă, între orele 14 şi

Gabriel Dincă
redactor-şef

15, se fac invitațiile prin saloane pentru cei ce doresc să participe la slujba religioasă oficiată de Biserica Adventistă. Cei care nu pot să se deplaseze și doresc să se facă rugăciuni pentru ei, după terminarea programului, sunt vizitați în saloane. Durerea cea mare este că sunt foarte multe solicitări, de multe ori peste puterile celor care sprijină această lucrare, pentru că trebuie mers în multe saloane (între 16-55) și nu sunt voluntari. Mai mult, la cerințele conducerii spitalului a trebuit să confecționez niște ecusoane, pentru a fi recunoscuți colaboratorii mei de alții care veneau și făceau și lucruri nepermise.

Ce probleme ați întâmpinat în derularea acestui program?

Cât privește demararea, nu am avut nici o problemă. Totul a fost, așa cum am arătat mai sus, o discuție de circa zece minute. Însă, în cei zece ani, am avut și probleme. Când s-a dat legea prin care spitalele sunt obligate să angajeze un preot, au apărut și problemele. La început, preotul spitalului a fost foarte aprins împotriva lucrării ce se făcea, căutând să înduplece conducerea spitalului să renunțe la acest program, argumentând că se face prozelitism. S-a încercat semnarea unui protocol prin care se interzicea mergerea prin saloane cu anunțul privitor la program și cu notificarea saloanelor în care se solicită pastorul pentru a face rugăciuni. Cum în spital lucrează și soții de preoți, ca doctorițe și asistente, iar unii din consiliul de administrație au rude preoți, au fost multe lupte, dar Dumnezeu mi-a ajutat să nu renunț la nimic din ceea ce mi-am propus să fac. La un moment dat, când trebuia discutată problema în consiliul de administrație, am făcut apel la toate bisericile din județ pentru a fi susținuți în rugăciune în această problemă. Faptul că astăzi putem lucra încă în spi-

tal este o dovadă a harului lui Dumnezeu și a dragostei Lui.

Pentru că ceea ce vedeam aproape că era de necrezut, m-am apropiat de câteva persoane care erau pe patul de suferință și le-am întrebat: Vă face bine acest program, aduce alinare suferințelor dumneavoastră? Una dintre ele mi-a răspuns:

Aceste clipe ne umplu sufletul de pace și de speranță. Chiar dacă împărtășim convingeri religioase poate puțin diferite, aceste ocazii ne fac bine, ne liniștesc și ne apropie mai mult de Dumnezeu.

Desigur, aceste ocazii fac bine nu numai pacienților, ci și celor care slujesc. Mariana Ardelean, una dintre persoanele care slujesc celor suferinzi, spunea:

De când m-am implicat în această misiune, viața mea a căpătat aripi. Practic, pentru mine, lucrarea aceasta este un motiv de a mă apropia și mai mult de Domnul și pentru cei care sunt în suferință postesc în fiecare Sabat. Lucrarea care începe aici, pe patul spitalului, continuă și după externare. Deși sunt ocupată și eu cu problemele vieții, Dumnezeu mă ajută să îngrijesc de o familie în care ambii soți sunt imobilizați la pat. Încerc să fiu picioarele și mâinile lor, făcându-le cumpărături și cele necesare în casă. Am, de asemenea, o bolnavă la care merg și o îngrijesc și doi bătrâni pe care i-am cunoscut în spital

și care doresc să cunoască mai mult din Cuvântul Domnului. Dumnezeu mi-a încredințat o misiune și vreau s-o împlinesc cu credincioșie.

Inaugurare la Micălaca

Vineri seara, o dată cu asfințitul soarelui, atmosfera de sărbătoare a coborât în mijlocul credincioșilor din Micălaca. Ultimele pregătiri au fost făcute, iar noua casă a lui Dumnezeu îi aștepta cu brațele deschise pe toți cei doritori să I se închine. Pe fondul unei muzici cerești, închinătorii pășesc cu emoție și respect în Casa Domnului. Ei așteaptă ca binecuvântarea cerului să se reverse asupra acestui loc și asupra aceluia care implorează prezența Lui în viața lor.

Glasurele celor peste 300 de credincioși se îndreaptă către tronul harului, la momentul închinării, iar lumina slavei lui Dumnezeu strălucește prin tot ceea ce s-a făcut dincolo de zidurile acestei biserici. Ceea ce mi-a atras atenția în mod deosebit a fost însă participarea numeroasă a oficialităților locale și a liderilor celorlalte confesiuni religioase.

După cuvântul de bun-venit adresat tuturor participanților de președintele Conferinței Banat, fratele Pavel Memete, au fost rostite mesaje de apreciere și de încurajare din partea celor invitați. În cuvântul său către membrii Bisericii Adventiste,

dl Laurențiu Tănase, ministru secretar de stat pentru culte, amintea: „Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l avem în vedere este contribuția pe care fiecare biserică o aduce la echilibrul moral și spiritual al societății românești. Această sărbătoare de astăzi se va înscrie în istoria bisericii de aici, din Micălața, dar ea ar trebui să fie înscrisă în istoria acestei localități și luată ca exemplu de întreaga țară. Prezența noastră aici arată dispoziția și bucuria de a fi împreună la inaugurarea acestui frumos locaș de închinare. Dar ceea ce mi se pare o provocare pentru noi toți este impactul pe care secularismul îl are asupra bisericilor noastre. De fapt, el este dușmanul nostru, al tuturor – descreștinarea și derapajele doctrinare, care au influențe distrugătoare în rândurile celor credincioși.”

Tot cu această ocazie, dl Dorel Popa, primarul municipiului Arad, amintea: „Pentru mine, ca primar, Biserica Adventistă reprezintă un număr de cetățeni serioși și care își respectă Dumnezeu, care își respectă credința, care au riscat pentru ea în vremea trecută a comunismului și poate că mai riscă și astăzi. Într-un cuvânt, un grup de oameni care trebuie să fie apreciați și stimați pentru ceea ce înseamnă ei în fața lui Dumnezeu și în fața societății.”

Deși programul a fost presărat cu multe cuvântări și cântări de laudă la adresa Celui ce a făcut posibilă construirea acestei biserici, rostirea cuvântului din partea lui Dumnezeu și rugăciunea de consacrare au constituit punctul culminant al acestui eveniment. În cuvinte pline de adorație și mulțumire, fratele Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii, a subliniat menirea Casei lui Dumnezeu, un loc unde învățăm înțelepciunea cerească, unde ne închinăm și slujim Domnului cu bucurie.

Copii-predicatori

Frumusețea și bucuria acestui Sabat însă nu se încheie aici. După-amiază, în biserica Salem, din Arad, Domnul avea să prezinte o predică importantă. Timp de trei ore, toți cei prezenți în sală n-au pierdut nici un cuvânt și nici n-au obosit ascultând... 25 de predici. Da, este adevărat, 25 de predici, pentru că aici s-au întâlnit 25 de copii-predicatori, de pe teritoriul Conferinței Banat, cu vârste cuprinse între 8 și 17 ani, care s-au pregătit să transmită un mesaj inspirat din Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare participant a avut la dispoziție cinci minute în care să prezinte o scurtă predică, izvorâtă din modul în care el percepe adevărurile Bibliei, dar și din preocupările și frământările cu care se confruntă ei, copiii.

Înainte de a începe programul, am stat de vorbă cu câțiva dintre ei. Am întrebat o fetiță:

– Ce subiect ai ales să prezinti cu această ocazie?

– Pilda fiului risipitor.

– În câte minute vei prezenta mesajul?

– În trei minute.

– Te-a ajutat cineva?

– Nu. Singură m-am pregătit.

Am întrebat apoi un băiețel:

– Ce prezinti?

– Mesajul cărții lui Iona.

– De ce ai ales acest subiect?

– Pentru că mi-a plăcut mesajul acestei cărți și îl consider actual.

Cu multă emoție și încredere în puterea Cuvântului, ei pășesc în fața unei biserici pregătite să asculte învățături sfinte în cuvinte simple, de copil. După o introducere a fratelui Stinghie, coordonatorul acestui program, rând pe rând, fetițe și băieți, au rostit cu dăruire și curaj predicile lor scurte, dar pline de dragoste. Cu siguranță, nimeni din cei prezenți n-a putut rămâne indiferent la cuvintele sincere, curate, dar și pline de putere ale acestor mici predicatori. Acestea au atins inima celor prezenți, făcând parcă mai actuale cuvintele Mântuitorului: „Până nu veți fi ca acești copilași...”

Privind la ei, n-am putut să nu mă gândesc la acele mame, la acei tați sau la acei părinți spirituali care și-au dedicat timpul și rugăciunile lor pentru ca acești copii să se împrietenească cu Mântuitorul și să poată vorbi despre El oriunde, chiar și-n fața unui auditoriu obișnuit, cu predicatori experimentați. Și cred că aceștia nu constituie decât o parte a multor copii și tineri talentați din această biserică.

Evenimentul, în sine, nu este decât o provocare pentru părinții fizici și spirituali ai acestei biserici de a-i forma și încuraja pe tineri pentru misiunea care le stă în față. Domnul îi pregătește încă de mici pentru a fi portavocea Lui. Ei constituie bogăția acestei biserici și dovada de necontestat a iubirii și călăuzirii lui Dumnezeu.

Specificul românesc și Evangelhia veșnică (II)

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

El a făcut ca toți oamenii, ieșiți dintr-unul singur, să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremuri și le-a pus anumite hotare locuinței lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, și să se silească să-L găsească băjbăind, măcar că nu este departe de fiecare din noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri: 'Suntem din neamul Lui...'" (Fapta 17,26-29)

Cum suntem noi, românii? Ce părere avem noi despre noi și ce părere au alții despre noi? Ideile sunt împărțite: depinde pe cine întrebi. Unii europeni nu sunt mulțumiți că împărțim împreună cu ei harta Europei, și încă o împărțim bine de tot. Unii ne caută hibe, alții ne trec cu vederea limitele și ne glorifică și pentru ce nu trebuie. Dar noi ce spunem despre noi? Uneori ne fălim cu meritele proprii, iluzorii, alteori ne înjosim fără să fie necesar.

Concluzia primei părți a acestui articol era că specificul nostru de a fi mereu disponibili ne face receptivi față de Evangelhia veșnică. Poziția noastră aici, la poarta Orientului și la capătul răsăritean al Europei, totuși ne face mai deschiși față de ceea ce vine fie dintr-o parte, fie din cealaltă. În ciuda variațiilor locale, rămânem un popor încă sensibil față de valorile creștine, mai sensibil decât Apusul, dar cu un potențial de organi-

zare și acțiune mai bun decât Răsăritul. Dezavantajele acestei poziții geografice merită și ele luate în calcul, pentru a avea un tablou complet al situației discutate.

Suntem aici la răscruce de vânturi

Mihai Ralea, pe care l-am citat și în prima parte a acestui articol, scria, acum mai bine de opt decenii, următoarele lucruri încă perfect valabile:

„Așezați geograficește și sufletește între influențe care ne vin dintr-o parte și din alta, sufletul nostru și-a alcătuit un echilibru din trăsături luate și dintr-o parte, și din alta. Aceste influențe duble nu au rămas însă în conflict, în dualism. În sufletul nostru s-au topit, formând o sinteză nouă, un echilibru. Echilibrul nostru sufletește se cheamă adaptabilitate. Prin aceasta ne deosebim de toată lumea Orientului, dar și de aceea a Apusului. Există în specificul nostru excесе de lene, de plictiseală, de îndurare, de răbdare excesivă, care ne împiedică să fim occidentali. Pe de altă parte, găsim în noi inițiative, o anumită hărnicie de a pricepe ce este bun în altă parte și a ni-l apropia, o vioiciune de a pricepe imediat mecanismul unei noutăți, o agerime în a nu fi dezorientați și nici intimidati în fața neprevăzutului, care ne îndepărtează cu mult de apatia indolentă a Orientului... Această adaptabilitate am perfecționat-o, făcând din ea arma noastră de luptă în existență.”

Marea provocare a Evangheliei veșnice este schimbarea. Poporul român este deschis față de schimbare, cu toate accentele locale de tradiționalism. Înclinația noastră spre adaptare poate veni însă în conflict cu elementul stabil și principial al creștinismului esențial, conținut în Adevărul Prezent. Atunci când adoptăm practici și metode, nu întâmpinăm dificultăți prea mari, dar nu poate fi suficient argumentul: „Aceasta este practica la noi în țară, noi așa am pomenit de la bătrânii noștri, principiul nostru dintotdeauna a fost și este...” Contextualizarea adevărului este o lucrare foarte serioasă și plină de responsabilitate, în primul rând în fața Evangheliei și apoi în fața specificului local. Adaptabilitatea specific românească trebuie folosită cu discernământ și maturitate.

Atunci când este vorba de metode și programe, trebuie să găsim ceea ce funcționează natural în contextul nostru cultural și eficient din punct de vedere al câștigului și beneficiilor. În mod concret, în felul de desfășurare a întrunirilor publice cu caracter devoțional sau misionar, ar trebui să fim mai curajoși a aduce noutăți necesare. Tendința de a transforma ocaziile de părtășie frățască în ritualuri rigide nu este specifică poporului nostru, dar, fără lipsa de discernământ din partea conducătorilor locali, se poate ajunge să fie mai importantă ordinea persoanelor care urcă la amvon, la deschiderea Școlii de Sabat, decât nivelul dezbaterilor și calitatea concluziilor, în urma studiului biblic împreună în grupele desemnate. De asemenea, evidența cititului Bibliei la rând poate fi pusă mai presus de profunzimea și eficiența devoțională și formativă a acestui studiu.

Specificul românesc permite o mai mare elasticitate și varie-

tate în organizarea orelor de rugăciune și chiar a serviciilor divine principale. Putem avea o mai mare bogăție de manifestări ale spiritualității biblice, fără ca acestea să fie curioase, ciudate sau improprii, pur și simplu, pentru locul și timpul prezent. Poporul nostru poate adopta tot ce este vrednic de primit, vrednic de dorit și în stare să facă viața spirituală publică și privată o sursă de împlinire emoțională și creștere calitativă și cantitativă a bisericii.

Elementul mistic trebuie luat în considerare

Când vorbim despre mituri, avem tendința să reacționăm după un scenariu învățat în anii de școală din deceniile șase, șapte și opt ale secolului trecut, când filozofia materialistă se și considera deja stăpână, iar tot ce venea din sfera idealistă trebuia interzis, eliminat și extirpat. Dar, dacă stăm să ne gândim mai bine, misticul și mitologia sunt mai aproape de religie decât materialismul dialectic. Elementul misterios, ascuns și imprevizibil constituie o caracteristică importantă a culturii în care ne ducem viața de fiecare zi. Dacă vrem să luăm lucrurile în serios, mai ușor convingi un român cu argumente emoționale decât cu raționamente solide. Nu spun dacă este bine sau rău, ci afirm că așa suntem noi. Ne plac mai mult lucrurile care ne impresionează decât cele care ne conving logic și rațional. Producătorii de reclame știu mai bine decât noi acest detaliu important. Adesea auzim formula: „Știu că acesta este adevărul, dar nu știu ce mă mai ține să nu urmez calea...” Ceea ce lipsește este elementul emoțional, care este mai eficient. Nu optez pentru acțiuni absurde și lipsite de logică, doar subliniez că o parte a puterii de convingere este dincolo de logica argu-

mentelor, într-o zonă irațională, dar eficientă.

Când vorbim despre „Miorița” sau despre „Meșterul Manole”, ne referim la adevăruri care stau dincolo de întâmplările de la stână sau de cele de pe șantierul de construcție al unei biserici. Emoțiile și atitudinile pe care le generează și le dezvoltă ne fac să ne simțim în elementul nostru, care este un amestec fin de realitate și idealuri, exact așa cum numai miturile știu să le dozeze. Știu că Evanghelia se ridică împotriva povestirilor meșteșugit alcătuite și împotriva basmelor băbești, dar aici este vorba despre altceva. Pavel și Hristos au știut să integreze credința, folosind elementul mistic al culturii-gazdă. În Luca, la capitolul 16, Învățătorul oamenilor face o demonstrație admirabilă a acestui procedeu, când vorbește despre importanța primirii personale a Evangheliei, în contextul concepțiilor nebiblice, privitoare la starea morților. Procedul nu trebuie condamnat, ci studiat și aplicat cu atenție.

Poate că, dacă am aborda mai curajos audiența la adunările de mărturisire publică a Evangheliei și i-am conduce pe oameni mai direct la Dumnezeu și la rugăciune, fără să fim prea îngrijorați de traseul rațional al credinței, am evita pierderea sufletelor care se conving de lucrarea Duhului mai degrabă din experiența devoțională decât din teologia despre a treia Persoană a Dumnezeirii. Specificul românesc aplicat spre mistic poate răspunde mult mai bine pe calea directă a Evangheliei decât prin ocolul arid al traseului nord-american sau vest-european. Aceste idei pot fi doar începutul unui demers care se cere făcut, dacă luăm în serios responsabilitatea de a încheia lucrarea Evangheliei printre români. Doamne, fii cu noi!

Edna May Olsen,
Adventist Review, iunie 2003

Întâlnire cu Randy

Mama a parcat mașina în dreptul unei case mari și gri, din capătul străzii, și a oprit motorul. Victoria a sărit de pe banceta din spate și, cu brațele pline cu partituri, a pornit-o pe aleea ce ducea spre casa profesoarei ei de muzică. Mama o urma îndeaproape. Câteva momente mai târziu, Victoria se afla în fața pianului, gata pentru a începe o nouă lecție.

– A fost minunat! a spus Monica – profesoara de pian – după ce au încheiat lecția, apoi i-a indicat Victoriei ce să studieze pentru săptămâna următoare. Aș vrea să vorbesc și cu dumneavoastră despre concertul pe care elevii mei îl vor susține luna viitoare, spuse profesoara, privind la mama Victoriei. Dacă aveți timp, haideti să mergem în grădină, lângă piscină, și să vă prezint planurile mele.

– E tare frumos aici, spuse mama Victoriei, în timp ce se așeza pe un șezlong de pânză și privea spre locul în care doamna Regan, mama Monicăi, înota în piscină. Se pare că mama dumneavoastră se simte tare bine, adăugă ea, zâmbind.

Între timp, Victoria a observat un câine care alergea de-a lungul bazinului, încercând fără rezultat să o prindă pe doamna Regan.

– Da' ce face? întrebă nedumerită Victoria.

– Bietul Randy, spuse Monica, mângâindu-l în fugă, tare se mai petește degeaba. Știe că trebuie să aibă grijă de mama și pur și simplu nu poate înțelege de ce, dintr-o dată, ea intră în piscină, iar el nu poate să o mai ajungă. E atât de frustrat, întrebându-se ce face ea acolo, iar noi nu-i putem explica faptul că mamei îi place să înoate și nu se află în nici un pericol.

– De cât timp îl aveți pe Randy? întrebă Victoria, fascinată de câinele care încerca din răsuputeri să-și prindă stăpâna.

– Cam de șase luni, răspunse Monica. Mult timp, mama s-a aflat pe lista de așteptare pentru un câine pentru nevăzători. Când au făcut cunoștință, ea și Randy s-au obișnuit împreună imediat. Acum ne întrebăm cum ne-am putut descurca atâta vreme fără el. Îi oferă mamei foarte multă independență și îi este tot atât de devotat cum îi este și ea lui. Acum plec liniștită de acasă, lăsând-o singură, pentru că știu că Randy are grijă de ea.

– Dar cum anume o ajută Randy? întrebă Victoria.

– Când se află la datorie, Randy poartă un ham de care se ține mama, explică Monica. Hamul îl ajută să comunice cu mama. De exemplu, când se plimbă și Randy se oprește la o trecere de pietoni, mama știe că trebuie să se oprească și ea. Când el înconjoară ceva, ea știe că trebuie să facă la fel. Fără ham, Randy știe că e ca oricare alt animal de casă, dar, și așa, tot îi poartă de grijă mamei.

– Face vreodată prostii? întrebă Victoria.

– Nu, o asigură Monica, dând din cap. Câinii însoțitori sunt în

mod special aleși pentru inteligență, supunerea și bunățatea de care dau dovadă. În plus, sunt foarte mult timp dresați înainte să fie dați unei persoane oarbe. Numai după ce este mulțumit de performanțele câinelui și numai după ce se asigură că poate colabora cu viitorul proprietar, dresorul recomandă, în sfârșit, câinele unui nevăzător. Câinele însoțitor aproape că devine ochii persoanei oarbe, pe care o însoțește. Cu timpul, devine nu numai o necesitate, ci și un prieten foarte scump.

La plecare, Victoria a întrebat dacă ar putea să-l mângâie pe Randy.

– E un câine așa drăguț și deștept, i-a spus ea Monicăi.

– Bineînțeles că-l poți mângâia, zâmbi profesoara. E foarte afectuos și îi iubește pe toți cei pe care îi simte că-l iubesc.

În drum spre casă, Victoria a fost mai tăcută. Dar, la un moment dat, a spus gânditoare:

– Mamă, să știi că mă bucur că doamna Regan îl are pe Randy ca să o ajute. Dar mă bucur și mai mult când mă gândesc că, atunci când va veni Isus, nu va mai fi nimeni care să nu poată vedea.

Traducerea: Delia Buciuman

Ora familiei

Invită-ți familia la altar!

- Folosind o concordanță, caută în Biblie toate textele care Îl prezintă pe Isus vindecând oameni orbi. Citiți pe rând textele pe care le-ai găsit.
- Ce l-a întrebat Isus pe orbul pe care l-a întâlnit în timp ce mergea spre Ierihon?
- Cum s-a numit Isus pe Sine Însuși după ce l-a vindecat pe orbul din naștere?
- Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să vezi căi prin care să-i poți ajuta pe alții.

Știință, conștiință și dragoste de semeni

Convenția Națională a Medicilor AZȘ – Cernica 2003

Între 3 și 6 iulie 2003, au avut loc lucrările Convenției naționale cu participare internațională a medicilor adventiști din România.

Deși organizat în absența directorului Departamentului Sănătate al Uniunii, oarecum în pripă și din mers, programat să intre în agenda încărcată a manifestărilor Bisericii AZȘ din România într-o perioadă poate nu tocmai prielnică, insuficient publicitată, cu o participare mai redusă a colegilor, acest ultim congres al medicilor a fost, cu siguranță, cel mai reușit – sub aspect academic, devoțional, artistic și de părtășie creștină.

În mare măsură, datorăm acest lucru eforturilor Uniunii Române, fratelui Adrian Bocăneanu, care a mediat sosirea invitaților speciali, administrației campusului de la Cernica și dr. Anca Enache, directorul Departamentului Sănătate al Conferinței Muntenia.

Au fost prezenți, în calitate de invitați speciali: dr. Allan Handysides, directorul Departamentului Sănătate al Conferinței Generale, dr. Peter Landless, director asociat al aceluiași departament, dr. Hawlitschek, directorul Departamentului Sănătate al Diviziunii Euro-Africa, psiholog Cathy Freier, Loma Linda University.

Prezentările științifice au avut o ținută academică comparabilă cu oricare dintre manifestările de acest gen, o bogată iconografie și bibliografie la zi, multe dintre ele fiind rezultatul lucrărilor de doctorat sau al cercetărilor de specialitate ale colegilor noștri. De-a lungul anilor, calitatea

științifică, academică, a lucrărilor prezentate a crescut continuu și cred că a venit timpul să facem mai mult în domeniul colaborării și schimburilor culturale, invitându-i pe dascăli, pe colegii de specialitate, pe laici și pe creștinii de alte confesiuni să participe la simpozioanele noastre.

Îmbinarea vocației medicale cu cea creștină și misionară a fost o temă comună multor prezentări: portretul profesional, moral, spiritual al medicului creștin (dr. Cristian Militaru și dr. Mihai Botezat), calitățile de mijlocitor între semenul aflat în suferință și Sursa vindecării și salvării: inteligență și înțelepciune, dar mai ales credință, dragoste, compasiune, modestie (pastor Adrian Bocăneanu), riscul extremelor (dr. Allan Handysides), argumente științifice pentru un stil de viață sănătos (dr. Lorant Szentagotay, dr. Leonard Azamfirei, dr. Dinu Costin, dr. George Boeru), sacralitatea actului medical, a relației terapeutice (dr. Sorin Săndulache), rolul media în misiunea medi-

cală (dr. Valentin Nădășan, dr. Loredana Dumitrașcu), factorul spiritual în ecuația vindecării (dr. Hawlitschek).

Veștile misionare medicale internaționale au fost prezentate de dr. Peter Landless, iar cele naționale, de directorii departamentelor de sănătate ale conferințelor. Reuniunea liderilor departamentelor de sănătate ale uniunilor din Diviziunile Euro-Africa și TransEuropeană, cu participarea departamentului de profil al Conferinței Generale, a avut loc la Friedensau, Germania, în perioada 11-16 februarie 2003. Prezentarea acestora a fost făcută de dr. Hawlitschek. Temele fierbinți ale sănătății: alcoolismul și consumul de droguri (ICPA este organizația nonguvernamentală de luptă împotriva alcoolismului și drogurilor, afiliată ONU și patronată de Biserica AZȘ), SIDA, programe de stil de viață (Breath Free, New Start, Celebrations [noua variantă ce completează New Start]), Youth Alive, Health Camps &

Clubs, declarații și poziții ale Conferinței Generale în probleme de sănătate au fost detaliate.

Un aspect deosebit și de neuitat al acestui congres medical a fost și dimensiunea artistică ce l-a caracterizat. Vineri seară am auzit un concert de cameră susținut de formația camerală „Collegium Stravagante”, a profesorului de vioară Mihai Ghiga, de la Universitatea de Muzică București, cu participarea de excepție – misiune creștină prin muzică – a lui Don și Janell Robinson, virtuozii ai viorii și pianului din Dakota, Statele Unite, manifestare pentru care îi

suntem recunoscători dr. Narcis Prisecaru.

Un adevărat deliciu artistic – din care, de asemenea, nu a lipsit dimensiunea misionar-creștină – l-a constituit și concertul formației de clopote „Tempest”, din Salem, Oregon, Statele Unite. Această formație ne-a purtat pe aripile unor sonorități muzicale diafane, trecând printr-un colorit cuceritor și zglobiu de timbre, simțăminte și armonii, până la preaplinul tumult ce imita aproape perfect regina muzicii, orga. Și totul se desfășura într-un joc al ritmurilor și armoniei fără greșală, perfect

sincronizat, într-o unitate pe care fratele Bocăneanu a folosit-o ca parabolă pentru unitatea creștină în misiune.

Poate într-un cadru mai intim decât de obicei, ne-am revăzut, colegi, familii, prieteni și frați, am schimbat impresii, experiență profesională și de credință, ne-am întărit în convingerea că suntem un corp profesional creștin, chemat să slujească sub călăuzirea aceluiași Spirit al lui Dumnezeu, care ne consacră și ne sfințește pe toți.

Sorin Săndulache,
lector univ. drd.

IMPACT București 2003: *Mai aproape de oameni*

Cazarea participanților la Congresul Tinerilor Adventiști (5-7 septembrie 2003)

Dacă doriți să participați la Congresul de Tineret și nu aveți rude sau prieteni în București, puteți fi cazați, la prețuri accesibile, în căminele Facultății de Agronomie, din Bulevardul Mărășești, nr. 59 (lângă Piața Presei Libere, hotelul Sofitel și EXPO București).

Puteți opta pentru un loc la prețul de 100 000 lei/noapte, în camere cu patru paturi, sau la prețul de 180 000 lei/noapte, în camere cu două paturi. Au fost rezervate 1 500 de locuri pentru participanții la Congres (în afară de locurile rezervate pentru dele-

gații care participă la presesiune) și se estimează că acest număr va fi suficient pentru participanții din țară care nu au alte posibilități de cazare în București.

Este însă posibil ca aceste estimări să fie depășite de nevoia reală, de aceea, cei care doresc să rezerve locuri pot face acest lucru de luni până vineri la telefonul 021 490 8590 (Uniunea de Conferințe), între orele 9:00 și 16:00. Rezervarea va rămâne valabilă doar pentru cei care vor lua camerele în primire până la ora 17:00. Pot obține cazare și cei care nu fac rezervări, dacă se

prezintă direct la Facultatea de Agronomie, între orele 9:00 și 17:00, sau la Sala Polivalentă, între orele 17:00 și 19:00, dar numai în limita locurilor disponibile.

Dacă vă înscrieți, îi veți ajuta pe organizatori să estimeze mai bine necesitățile de cazare, astfel încât, la nevoie, să poată negocia din timp pentru găsirea unor facilități suplimentare. Verificați periodic www.tin.ro/congres pentru noi informații și detalii cu privire la Congresul Tinerilor Adventiști.

Cristian Modan, director,
PDepartament Tineret, Uniunea Română

Anul acesta, comunitatea Labirint împlinește vârsta de optzeci de ani. Psalmistul spune că optzeci este vârsta celor „mai tari”. Labirintul nu are de ce

„LABIRINT” – 80 de ani de existență

să se laude cu tăria sau trănicia zidurilor sale, dar are toate motivele să se laude cu puterea Domnului, care Și-a întins brațul ocrotitor asupra acestui loc, l-a păzit și l-a binecuvântat într-un mod deosebit.

Sabatul din 25 octombrie va fi o ocazie specială de aniversare, de recunoștință, de aducere aminte, de părtășie și bucurie, la

care sunt invitați în mod deosebit toți pastorii și lucrătorii care au slujit în această comunitate, împreună cu familiile, precum și toți cei ce au fost membri ai comunității sau au venit aici copii fiind și toți cei care se simt legați în vreun fel de biserica din strada Labirint 116.

Vadic Tănase, pastor, com. Labirint

Calitatea vieții

în biserica locală

7

Adrian Bocăneanu

Doctrina și providența

Mai presus de relațiile umane și de cadrul material în care se desfășoară viața bisericii, rostul existenței noastre distincte este dat de un corp de adevăruri biblice de bază. Și, deși misiunea este fundamentală, ea nu poate fi despărțită de identitatea doctrinală. Cum să mergi să vorbești altora, dacă nu ai ce să spui sau ești nesigur cu privire la ceea ce se așteaptă să transmiți? Pe drept numește apostolul Pavel biserica „stâlpul și temelie adevărului” (1 Tim. 3,15).

Dacă Satana atentează la calitatea relațiilor din biserică, dacă face totul ca să stânjenească sau chiar să împiedice misiunea, putem fi siguri că atacul său principal este asupra învățaturii bisericii, asupra doctrinei.

Pe parcursul ultimului an, biserica noastră din România a fost supusă acestor lovituri împotriva învățăturilor ei specifice. Mijlocul folosit constă în publicarea și răspândirea de cărți destinate publicului adventist. În funcție de autor și sursă, aceste cărți fie atacă credința în valoarea permanentă a Legii lui Dumnezeu, cu obiectivul principal de a demola Sabatul zilei a șaptea, fie contestă doctrina adventistă cu privire la slujirea preoțească a Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc. Ca regulă, este respinsă și lucrarea profetică, manifestată în viața și scrierile lui Ellen White. Unii au fost clătinați în convingerile pe baza cărora au intrat în Biserica Adventistă.

Ce învățăm de aici? În primul rând, că Satana atacă biserica din multe direcții, în momente alese cu pricepere. De aceea este nevo-

ie permanent să fim vigilenți și într-o stare spirituală bună, ca să facem față. În al doilea rând, că neglijarea studiului serios al Bibliei, pentru a ne însuși învățătura de credință, se plătește mai târziu. În al treilea rând, că exagerările și argumentarea neglijentă a pozițiilor noastre doctrinale creează condițiile pentru reacții distrugătoare.

Predicarea doctrinală nu este pe lista preferințelor celor mai mulți vorbitori din biserici, pastori sau laici. După ce o persoană a trecut prin clasa de pregătire pentru botez, rareori mai are ocazia să asculte o prezentare sistematică a doctrinelor. Este adevărat că unele dintre programele de amploare transmise prin satelit au compensat într-o oarecare măsură această lipsă, dar este important ca studiul bine organizat și profund să continue la nivel local. Simple aluzii la doctrinele noastre, ca și când acestea sunt prea bine cunoscute ca să fie nevoie să fie prezentate în mod explicit, nu ajută prea mult. Pavel îi spunea lui Timotei: „Ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora” (1 Tim. 4,13).

Dar mai învățăm ceva, și anume că Dumnezeu a prevăzut aceste crize și ne-a pregătit pentru ele. Iată cel mai recent exemplu. Doctrina Sanctuarului este atacată atât de cei care scriu de pe poziția altor biserici, cât și de cei care, după ce au fost adventiști, și-au pierdut convingerile și și-au formulat o altă doctrină în acest domeniu. În înțelegerea și iubirea Sa, Dumnezeu a pregătit lucrurile pentru ca studiile

Școlii de Sabat din acest trimestru să prezinte chiar Sanctuarul în Epistola către Evrei. Pentru cei care nu sunt familiarizați cu procesul realizării acestor studii, voi spune că planurile care se fac la Conferința Generală, pentru a asigura hrana spirituală și doctrinală a bisericii din lumea întreagă, se întind pe circa zece ani! Studiile pe care le ținem în mâini au fost pregătite cu mulți ani înainte, dar ele răspund unei nevoi actuale, urgente, a bisericii noastre. Sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru ceea ce eu consider că reprezintă providența Sa pentru noi.

Să ne angajăm cu rugăciune și cu toată seriozitatea în aceste studii. Să ne însușim învățăturile de bază, acelea care dau stabilitate și certitudine credinței noastre. S-ar putea ca ele să nu răspundă tuturor întrebărilor și îndoielilor ridicate de unii dintre critici. Dumnezeu nu și-a propus să îndepărteze toate întrebările și toate îndoielile. El ne cere să judecăm pe baza dovezilor incontestabile și să acționăm în consecință.

Să nu îngăduim ca detalii încă neclarificate sau întrebări pe care ni le impun cei care au ales să respingă învățătura plină de speranță și putere a Sanctuarului să eclipseze ceea ce Pavel scria că este „punctul cel mai însemnat al celor spuse” (Evr. 8,1). Ellen White scrie de asemenea: „Fiecare ființă care dorește poate să spună: Eu am un Prieten în curtea cerească, un Mare Preot care are milă de slăbiciunile noastre.” (Review and Herald, 12 iunie 1900)

Adventismul în România

Adventismul de ziua a șaptea s-a născut în mijlocul unei dezamăgiri și a rămas pentru totdeauna marcat de ea. Bibliografiile celor mai mulți dintre începătorii săi sunt o sumă de slăbiciuni, privațiuni, boală, sărăcie, muncă peste puteri. Adresat în special celor tineri, acest rezumat al istoriei adventismului pe teritoriul actual al României poate fi de folos oricui, dar în special deținătorilor.

Mi-ar plăcea să o întreb pe Ellen White

O carte pentru adolescenții și copiii care au întrebări legate de viața și scrierile lui Ellen White, cu răspunsuri extrase din scrierile ei și cu ilustrații.

editura
CARD

Hristos a înviat!

Ellen White

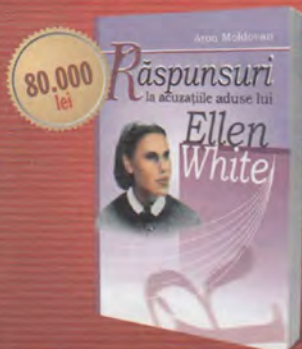
Unul dintre cele mai importante evenimente petrecute pe această planetă este învierea Domnului Hristos. Întâlnirea cu Isus cel înviat a transformat plânsul femeilor de la mormânt în bucurie, teama ucenicilor în curaj, necredința lui Toma în credință. Oriunde oamenii au fost confrunțați cu această realitate a învierii lui Isus, viețile lor au fost schimbate. *Hristos a înviat!* prezintă, într-o ediție specială, ilustrată cu imagini color, suferințele, moartea și învierea Mântuitorului.

Evenimentele ultimelor zile

Ellen White

„În Europa am găsit oameni hotărâți... Într-o ocazie, când am acceptat invitația de a vorbi unui larg auditoriu despre temperanță, oamenii de acolo mi-au făcut onoarea de a învălui amvonul cu steagul american. Cuvintele mele au fost primite cu cel mai profund interes și, la sfârșitul vorbirii, mi s-a mulțumit din inimă. N-am avut niciodată parte de vreun cuvânt de dezaprobare, în toată lucrarea mea referitoare la temperanță.”

Răspunsuri la acuzațiile aduse lui Ellen White

Aron Moldovan

Pastorul Aron Moldovan, care în îndelungata sa activitate în biserică înmănunchează experiențe bogate în pastorație, conducere departamentală și administrativă, redacție și educație, a fost solicitat să scrie această carte. În ea se reflectă atât modul riguros în care înaintașii noștri s-au deprins să apere doctrina bisericii, cât și argumentarea mai suplă și mai nuanțată a acelorași subiecte de către generația prezentă.